

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

RONTÁSŰZŐK

A GYÁSZNÉMBER

A GERGŐ ÉS AZ ÁLOMFOGÓK írójától!

2

BÖSZÖRMÉNYI GYULA
RONTÁSÚZÓK 2

A gyásznémben

Két hónappal korábban¹

A család fogvacogatóan rettenetesre, velőtrázóan iszonytatóra, sőt, frásznyavalyatörősen hátborzongatóra sikeredett. Pedig az ikrek eredetileg úgy tervezték, hogy minden fölösleges faksznit mellőzzenek, és pusztá lendületből, teljes erővel rohanják le az ellenséget, így billentve ki őt magabiztos egyensúlyából, s szerzik meg (mondhatni: pikk-pakk) a teljes győzelmet. Sajnos már az ütközet első tíz másodpercében nyilvánvalóvá vált, hogy a derűlátásuk túlzott volt. Az ellenség bámulatos gyorsasággal kapcsolt, s kettéosztva erőit, ellentámadásba lendült. Ennek fő iránya a nagyobbik iker karján heverő, Babett, avagy Metállkapocs (ízlés szerint) névre hallgató² kutya lett. A rá vonatkozó hisztérikus „*hogy kerül ide ez a dög?*”- és „*azonnal tüntessétek el a házamból, különben ráhívom a sintért!*”-sortűz némileg összezavarta az ikrek csatasorát.

---

¹ Na most ugye, rögvest felmerül a kérdés: mihez képest? Elárulom: a történet kezdetéhez képest! Ebből máris sejthető, hogy amit most olvasol, az nem a történet kezdete, csupán úgy néz ki, mintha... A történet valójában majd két hónappal később fog elkezdődni, s ez itt... Mindegy, nem érdemes belebonyolódni.

² Ez így nem egészen pontos, mivel a fent említett kutya ekkor még egyik névre sem hallgatott, hisz alig harminc perce kapta azokat, s egyelőre a „*va-
jon mit akarhatnak tőlem ezek a leffentyagyú kétlábúak, mikor rám pillantva
mindig ugyanazokat a hangokat adják ki?*”-fázisban járt.

Szerencsére a testvérpár három perccel később született tagját keményebb fából faragták, semhogy az első nehézségnél feladja. Rögvest átlátta, hogy villámgyors ellencsapásra van szükség, így oldalról a szemben álló sereg gyengébbik szárnyára tört. Sértett haragtól csípős szavainak kartácsa így szólt:

– Hát miféle szülő az, aki egy ártatlan kiskutyát a sintérek gyilkos kezére adna?! Tuti, hogy nem a szeretet és együttérzés mintaképe! Az iPodomra fogadom, hogy az ilyen sintéres húzásához az iskolapszichológusnak is volna néhány keresetlen szava!

Babett/Metállkapocs ekkor fájdalmas nyösszintést hallott. Ez az elveszett, árva kisedekre jellemző hang végképp megroppantotta az ellenség gyengébbik szárnyát.

– Na nézd már, milyen édi! – szállt a visszavonulást jelző kúrtszó lágy dallama a csatatér fölött. Ám feleletként a háttérből rettentő robbanássorozat dörent:

– Nademostmáraztántényleg**ELEGLEGYEN!** – bömbölte az ellenség kegyetlenebbik fele. – Micsoda kutyakomédia, sőt, egyenesen kutyavircsaft folyik itten?! Hát már mindenki agya ledobta az ékszíjat, he?! Megmondtam: ennek a bolhafészeknek semmi keresnivalója a házamban! Nem tűröm...!

– Nem is kell, apuci – indított ügyes átkaroló támadást Endzsi a jelentős túlerőben lévő atyai seregtest ellen. – Hisz hamarosan egyikünk sem lesz már a házban!

A levegő oly hirtelen fagyott meg, mint az a hebehurgya szakácsinas, aki elfelejtette kitémasztani a hűtőterem ajtaját. A két szemben álló sereg némán bámulta egymást. Ez az idegek harca volt, s az ikrek ebben jelentős előnyt élveztek, hála a mai középiskolák gyilkos légkörének, melyben alkal-
muk volt megedződni.³

---

³ Elvégre nap mint nap elviselni azt, hogy szinte mindenki a ruhádat, a hajadat, a pattanásaidat, a tartásodat, az ízlésedet és egyáltalán... A LÉTEDET cikizi, nos, az ilyesmit tényleg csak a legkeményebbek bírják ki. (Rebesgetik, hogy a budapesti gimik pincéiben él néhány furcsa lény: ők egykor

– Hogy...? Mi...? – böffent ki a rettentő ellenfél torkából az agyszibbasztó megdöbbenés. – Hát hová a kardántengelyrepedés csikorgó hangjába⁴ mennénk?

– Messze, apukám – segített a meglepetésszerű támadás kivitelezésében Angelina. – Pontosan úgy, ahogy azt megígérted!

– Hogy ééén?!

– Bezonyám! – indított újabb rohamot Endzsi, ám közben a szeme sarkából észrevette, hogy az ellenség gyengébbik fele ismét kezd magához térni, hát lopva jelet küldött a tesójának.

Angelina azonnal tudta, mi a dolga!

– Anyu, megfognád egy pillanatra? – lépett az ismét csatára készülő seregtesthez, s a meglepett Babettet annak karjaiba tette. Az apró kutymorgó így olyan kommandós egységgé vált, mely pusztán azzal, hogy kedvesen nedves az orra és pihén puha a bundája, totálisan megbénította az ellenséges sereg egyébként sem túl harcias részét.

– Juj, te kis nyaflancs, hát mit szólnál egy kis tejecskéhez? – gügyögte az anyai seregtest, és levonult a csatatérről, magára hagyva eddigi szövetségését.

Az ikrek így létszámfölnybe kerültek, mégsem bízhatták el magukat. Az ellenség maradék hadereje még hosszú percekken át kitarzott, minden támadásra ellentámadással válaszolva. A lányok először is kijelentették, hogy csakis teljes és feltétel nélküli megadásról lehet szó, vagyis:

– Még az idén nyáron mind elutazunk a nagyihoz, Báza-rekettysre!

---

diákok voltak, ám az örökös stressztől, piszkálódástól és cikizéstől lassan puha testű, ruganyos létformává változtak, s végül visszahúzódtak a sötét csatornák birodalmába, ahol olykor elfogyasztanak egy-egy biztosítékcsere ügyben arra tévedő karbantartót és nosztalgizáló osztályfőnököt.

⁴ Az atyai hadtest sokszor érezte úgy, hogy az általa oly nagyon szeretett gépkocsi-hasonlatok megnyugtatók. Nem csoda, hisz békeidőben személyszállítási kisiparosként koptatta az aszfaltot.

– Szó sem lehet róla! – vizonozta a tüzet az atyai ütegsor.
– Most, amikor a benzinárak az Olümposz csúcsán ücsörgő Zeusz talpát csiklandozzák...?!

Erre Endzsi kötegni bankjegyet tett a kisasztalra; mind az ikrek megtakarított zsebpénzéből, valamint néhány nélkülözhető CD, DVD, dupla példányban meglévő könyv és elunt ruhadarab internetes eladásából származott.

A hatás azonnal megmutatkozott: az ellenség soraiban zavar támadt, kezdett felbomlani a hadrend, ám az atyai főerő még kitartott.

– Honnan van nektek ennyi pénzetek? – dübörgött a zárótűz.

– Türelem, leleményesség és önmegtartóztatás! – szórta nyilait az ellenségre Angelina, majd utánuk lőtt még egy hatalmas, lelkiismeretet sajdító parittyakövet is: – Tudod te, apu, mióta *nem* ettem már tiramisut?!

– Akkor sem utazunk! – morrant az ellenfél makacsul, s bár remegtek az ujjai, kissé távolabb tolta magától a pénzt. – Nyugodtan elkölthetitek az egészet!

– A tegnap meg nem evett tiramisukat a ma tiramisui nem pótolhatják! – jelentette ki drámaian elcsukló hangon Angelina (mire Endzsi majdnem felröhögött). – Úgy is mondhatnám: amit ma megehetsz, ne halaszd holnapra, mert amit holnap eszel, az sosem ugyanaz, mint amit tegnap megehettél volna!

– Miiiigázpedálszorulásvaan????! – nyögött fel kétségbeesve az ellenség.

– A lényeg, hogy ennyi bőven elegendő lesz a teljes úti-költségre, szállásra, kajára... – sorolta Endzsi a pénzre mutatva, ám nem fejezhette be.

– Gumik! – kísérelt meg egy utolsó kitörést a vesztesre álló atyai sereg. – Ilyen hosszú út előtt új gumikat kéne...

– ...és természetesen kerekre, akár vadiúj könnyűfém felnikkel együtt! – fejezte be a tesója imént félbeszakított mondatát Angelina. – Te pedig megígérted, hogy amint lesz pénz gumikra, mind elmegyünk a nagyhoz. Íme, itt a pénz!

S ekkor – bizony mondom néktek! – a szülői sereg utolsó harcosának kezéből is kifordult a zászló. A vesztes sóhajtván hajtotta le a fejét, majd egyetlen villámgyors mozdulattal besöpörte a kisasztalon heverő pénzt, ezzel jelezve, hogy megadja magát.

Így zajlott hát le 2010-ben Kőbánya-Kispesten, a Bazalt utca 14-es számú családi ház nappalijában az, amit a történelem ma már csak úgy emleget: *a Zengő-ikrek csatája, melyben végre kivívták a nagyilátogatás jogát!*

Másfél hónappal később⁵,
jó messze Kőbánya-Kispesttől

Két árny lopakodott a bázarekettyési éjszakában. Nehéz dolguk volt, mivel a bázarekettyési éjszakák gyakorta csillag- és holdfényesek. Ráadásul a Szépasszony Szanatórium mögötti Ustor-völgy lakói közül sok legalább olyan kíváncsi természetű, mint egy függönyrésen át leselkedő, magányos kisnyugdijas.

– Vigyázz, hova lépsz, behemót! – züzmögte a két árny közül az, amelyik alig volt nagyobb, mint egy ügyetlen óvodás hüvelykujja, miután az apja⁶ így kiáltott: „Kisfiam, én megmondtam, hogy a kalapács nem játék!”

– Három hónap kemény kiképzés a Morva Rendfenntartás settenkedés szakán és sokéves szolgálat a Kameňolom kerület síkátoraiban megtanított rá, hogyan...

RECCS!

– Hopika! – kuncogott a hüvelyknyi árny. – Az a fránya száraz gally, hát nem épp a talpad alá vetette magát!

---

⁵ Na ugye, megmondtam: valójában itt kezdődik a történet... Úgy kb.

⁶ Mármost az óvodásé!

– *Prekliaty!*⁷ – káromkodott a nyurga árny, mely leginkább egy nagyzási hóbertban szenvedő fogpiszkálóra emlékeztetett, bár ahhoz nem volt elég hegyes. – Ha folyton eltereled a figyelmemet, ma sem járunk sikerrel. Sőt, a végén még le is bukunk.

– Mondd meg őszintén, nyomikám, mire jó az, hogy immár két hónapja rejtőzünk a bázareketyésiek elől? – kérdezte unottan az apró rebbenő, majd áttetsző szárnyait surrogatva elhagyta a fák árnyékát, és a park egyik padjára ereszkedett. Ahogy ott ült, ezüstös holdfény simított végig a kicsiny kilinkón, akit most csak az nem láthatott, aki szorosán becsukta a szemét, vagy épp jelen sem volt. – Ne legyen többé Nyéktüske a nevem, ha értem, miért kell a Nagy Boksa egyik barlangjában kucorognunk, hogy aztán minden éjjel átkeljünk a Turul-szakadékon..., megjegyzem: attól a feneketlen feketeségtől meg a lentről hallható morajlástól minden alkalommal szárnygörcsöt kapok! ...és belopózzunk a szanatóriumba, vénasszonylesre. Sokkal egyszerűbb volna megmondani az ittenieknek, hogy mégsem szöktünk világra, ahogy hiszik, és aztán bűnbánó képpel bocsánatot kérni. Akkor aztán kaphatnánk egy kényelmes szobát, puhamatracos ágygal, és...

– És téged nyomban egykori fejedelmed, Nyékapisztrán elé vinnének, aki gondolkodás nélkül szárnyfosztásra ítélné – sustorogta a fák árnyékából ingerülten Teplica exkapitány. – Én pedig hiába volnék Jetta anyó közelében, nem figyelhetném őt meg, mivel engem is megfigyelnének, ami igen károsan hat a szakavatott nyomozati munkára! Most pedig azonnal gyere vissza az árnyékba, különben...!

– Különben mi lesz?! – tette keresztbe apró lábait Nyéktüske.

– Hát jó, te akartad! – Teplica aprót mozdított bal hüvelykuján, mire a kilinkó fájdalmas sikkantást hallatott, és a

---

⁷ Átkozott! (szlovák).

felderengő tündérkötésnek engedelmeskedve átrepült a légen, egyenest a morva nyomozó markába.

– Ezerszer megmondtam – nyöszörögte dühtől vörös fülcimpákkal a kilinkó –, hogy ezt csakis *vészhelyzetben* csinálhatod!

– Szerintem az, hogy a társam a holdfényben mutogatva magát kockáztatja a nyomozás sikerét, a *legvészhelyzetszerűbb* vészhelyzet, amit csak el lehet képzelni – vélte Teplica exkapitány, majd finoman lerázta tenyeréről a haragos zürmögőt. Nyéktüske rögvest a följük nyúló ágak egyikére ült, hogy kilihegje magát.

– Két kerek hónapja mondom, mormogom, nyekegem, nyühögöm, ordítom, nyöszörgöm, káricsálom – dohogta a kilinkó, miközben eligazgatta megviselt, ám még így is csodásan irizáló szitakötőszárnyait –, nyáladzom, hörgöm, böfögöm, ugatom, cirpelem és minden egyéb módon bi-zony-ga-tom, hogy ez a nyomozás *így* semmire sem vezet. Tudni akarod, hogy honnan került elő az a két kísérteties alak, aki akkor éjjel a lebénuult Jetta mellett megjelent? Akkor menj oda a vénasszonyhoz, és a buborékfújó tavitehén szerelmére: *kérdezd meg tőle!*

– Buborékfújó tavitehén?! – emelte meg csodálkozva a szemöldökét Teplica.

– Nem érdekes, rég kihaltak – legyintett Nyéktüske. – A felszínre pukkanó buborékok folyton elárulták, hol bújnak, így a nyavahár vadászok végül mindet megtalálták.

– Nyava...?

– Jaj, hagyd már a mítosz kutatást, hengerkobak! – utalt ingerülten Nyéktüske a nyomozó fején ülő, fekete cilinderre. – A lényeg, hogy két hónapja rágjuk a gittet, hegyezzük a zabot és lopjuk a napot fölöslegesen.

– Én cseppet sem látom ilyen reménytelennek a helyzetünket – vette át a szót Teplica, könnyedén megpörgetve kezében ezüstfejű sétapálcáját. – Foglaljuk össze, mit is tudtunk meg eddig! A szerencsés véletlennek köszönhetően két hónappal ezelőtt szemtanúi lehettünk, amint Jetta anyó

különös, gipszmerev állapotba került, majd rögvest ezután két idegen tűnt elő a semmiből...

– Pontosabban: a rejtekhelyünkről sajna nem láhattuk, hogy honnan! – helyesbített a kilinkó.

– Igaz! – ismerte el a morva nyomozó. – Viszont kihallgatva őket megtudtuk, hogy a korábbi időkatasztrófát létrehozó, Vérbulcsú nevezetű gyanúsított...

– És áldozat, mivelhogy az ikrek hidegre tették!

– Khrm, valóban! Tehát a két felbukkanó ennek a Vérbulcsúnak a barátja és bűntársa volt, s akkor éjjel megfogadták, hogy bosszút állnak érte. Azóta Jetta nénét szigorú megfigyelés alatt tartjuk, természetesen a legnagyobb titokban...

– És a lehető legkényelmetlenebb módon – vágott ismét a nyomozó szavába Nyéktüske, majd siránkozva hozzátette: – Két hónapja nem láttam rendes ételt! Kértelek, hogy legalább egy gázfőzőt szerezz be abba a jégverte barlangba!

– A rideg körülmények serkentik az agytevékenységet – szögezte le Josef Teplica szárazon. – Folytatnám az összefoglalást! Jetta néne megfigyelésének oka, hogy a bűnszövetkezet két tagja valamiért mindig az ő közelében bukkan fel, még hozzá csakis akkor, ha úgy vélik, hogy senki más nincs a közelben. Az eltelt két hónap alatt háromszor jelentek meg, vagy legalábbis mi ennyi alkalmat leshettünk ki.

– Folyton csak vitatkoznak – sóhajtott a kilinkó, majd a két öklét használva bábnak, „megjelenítette” a fura alakokat, dörmögő és rekedt hangon idézve őket:

Dörmögő: Nem, drága Turán asszonyág, szó sem lehet róla, hogy egyszerűen a Foltra lépjünk, és magunkhoz hívva a lányokat, megöljük őket. Azonnal leleplezödnénk, és akkor örökre az Ánkánsöszbe számüznének mindkettőnket. Úgy pedig soha nem érnénk el az igazi célunkat, vagyis a magyarok végleges és visszavonhatatlan kiirtását.

Rekedt: Csoma nagyméltóságú uram is tisztában van vele, hogy az ikrek az utunkban állnak!

Dörmögő: Való igaz! Ám én új tervet kovácsoltam, aminek végrehajtásához, nagyságos asszonyom, az ön csodálatos képességeire lesz szükség.

Rekedt: Pillantásom elszívja az életkedvet, az érintésem pedig bénító tehetetlenséget olt bárkibe. Ezekre gondol, Csoma uram?

Dörmögő: Nos igen, valami ilyesmire. Tervem lényege, hogy önnek akkor kell lépnie, mikor Jetta, a vén ostoba legközelebb a Szanatóriumi Kincstárba megy. Maga résen lesz, a kellő pillanatban felbukkan, és ellopja a tárgyat, ami végre segít kiirtani a magyarokat.

Rekedt: Furmány, cselszövény és...

– Elég a bemutatóból! – mordult Teplica exkapitány a fa alatt. – Magam is tisztán emlékszem minden szóra, kedves barátom. A Csoma névre hallgató férfi sajnos több olyan kifejezést is használt, amiken azóta is hiába töröm a fejem. Például mit jelenthet az, hogy „*a Foltra lépni*”...

– Olaj! – rikkantotta hirtelen a kilinkó. Hangja messze szállt az Ustor-völgyben, de szerencsére csak egy közelben alvó vaddisznópár emsáját riasztotta fel, aki orrával a párja oldalába túrt, ezzel fordulásra készítette az agyart, aki valóban hajlamos volt a horkolásra. – Szerintem a kardos pasi olajfoltra gondolt! „*Foltra lépni*”, azaz megpattanni, télakolni, dobantani, elpucolni, meglógni, tehát *olajra lépni!*

– Ez... nos, ez meglehetősen ostoba következtetés – mondta Teplica. – Épp úgy nem tudjuk, mint jelent a „*Foltra lépni*” kifejezés, mint ahogy azt sem, mi lehet az az Ánkánsösz. Viszont azzal már tisztában vagyunk, hogy a két gyanúsított újabb bűncselekményre készül: lopni fognak, még hozzá a Szanatóriumi Kincstárból!

– Nem is tudtam, hogy a szanatóriumnak van olyanja – rántott a vállán Nyéktüske.

– Nos, eddig én sem. Viszont feltett szándékom, hogy azt a Turán nevezetű nőszemélyt tetten érjem. *Ezért* szükséges, hogy minden éjjel Jetta néne közelébe lopózzunk, és...

– Vágom! – sóhajtott a kilinkó, majd áttetsző szárnyait rebegetve felemelkedett a levegőbe. – De azért szeretném leszögezni, hogy ha ma éjjel sem történik...

– Azt hiszem, ettől nem kell tartanunk – szólta közbe izgatottan suttogva a nyomozó, és sétapálcájával a Szépasszony Szanatórium felé bökött. A földszint hatalmas franciaablakai mögött halvány fény derengett: gyertyalángot imbolyogtatva (magát a gyertyát néhány olvadt viaszcsöppel a járókeretére ragasztotta) Jetta anyó araszolt titokzatos célja felé. – Munkára, barátom! Ha kellően elővigyázatosak és körültekintőek vagyunk, akkor ez az éj sok sötét rejtélyre deríthet fényt!

Ezzel a két detektív sietve a hatalmas épület felé surrant, s belépve a cselédajtón, feltűnés nélkül követte az idős hölgyet.

Egyikük sem vette észre, hogy a liget fái közül néhány pillanattal később újabb árnyalak indul ugyanabba az irányba. Az illető halkán lépett, árnyéktól árnyékig lopózott, s gondosan ügyelt rá, nehogy a nyomozók rájöjjenek: utánuk is nyomoz valaki!

A szanatórium kápolnájának kicsiny óratornya éjjel fél hármat ütött...

Angelina felrohant a szobájába, becsukta az ajtót, és háttával nekitámaszkodott. Attól tartott, hogy a szíve mindjárt megnyomja a liftgombot, hogy aztán a torkán át az ürbe távozzon.

– Hát ez... – kapkodott levegő után. – Ez...

Nem találta a megfelelő szót, pedig alaposan átkutatta agyának legporosabb zugait is, ahol az Ómagyar Mária-siralomtól a székely népmeséken át egészen a *Kispál és a Borzdalszövegek*ig minden különleges nyelvi leleményt tárolt – hiába.

Ekkor halk, elégedetlen, sürgető nyöszörgés zavarta meg.

– Jaj, Babett, ezer bocs meg egy anyamedve! – mondta Angelina, és az addig karjában tartott kiskutyát gyorsan letette. – Tudod, az van, hogy a gazdi jelenleg nem teljesen beszámítható.

A kutyus érdeklődve hallgatta a helyzetjelentést, miközben a fenekére tottyant, és kurta farkával a padlót sepregette. Babett odaadó figyelmén felbátorodva Angelina leguggolt elé, s két kezével hevesen mutogatva, tovább beszélt.

– Ahogy a tesóm mondaná: totál megzakkant a világ! Másfél hónappal ezelőtt biztosra vettem, hogy amint előállunk az utazás ötletével, hiába a rakás pénz, amit gyűjtötünk, meg az érvek, amiken napokig agyaltunk, anyu úgymint sopánkodni kezd, apu pedig egyszerűen leordítja a fejünket, és kész. Most meg... – a három perccel hamarabb született iker hitetlenkedő nevetéssel tárta szét a karját, majd tenyerével a combjára csapott. – Az ősök azt mondták: kezdjünk pakolni, mert mindketten szabit vesznek ki. Apa holnap feltuningolja a járgányt, anyu bevásárol az útra és... És hét-főn hajnalban indulunk!

Babett (aki Metállkapocsnak is mondhatta magát) félrebillentette terrierszakállas fejét, és aggódó, bizalmatlan *uuúúúúhh?* hangot hallatott.

– Hát persze, hogy te is jöhatsz! – kócolta meg Angelina a kutya fejét. – Pont ez a másik, amitől lefagytam, mint celeb a „*mi az: ha feldobják, fehér, ha leesik, sárga*” találós kérdéstől. Anyu egyből beléd szeretett, apu meg egyetértően morgott, mikor Endzsi kijelentette, hogy egyedül semmiképp sem hagyhatunk itthon, mert a végén Szederkei néni még visszabolna, amilyen sügér.

A kétnevű kutya boldogan vakkantott. Angelina is tökéletesen osztozott Babett örömeiben, s hogy ezt valahogy kifejezze, felállt, és tárt karokkal pörögni kezdett a szoba közepén.

– Majd meglátod, hogy Bázarekettyés a világ legvarázslatosabb helye. Jetta nagyim imádni fog téged, Tühütüm táltosprofesszor egyetlen búbájjal elintézi, hogy a kutyaekes dobozod sose ürüljön ki, és...

Angelina jobb keze pörgés közben puha anyagba akadt. A zöld selyemfüggöny halk suhogással omlott a földre, feltárva azt az embermagas tárgyat, amit immár két hónapja eltakart.

A három perccel hamarabb született iker megtorpant, s arcából kifutott minden szín. Kamorka hatalmas, díszes tükre ridegen csillant a délutáni napfényben. Babett kissé megrémült a még sosem látott tárgytól. Farkát bizalmatlan lassúsággal ingatva, óvatosan merészkedett egyre közelebb, s hökkenten látta, hogy szemből egy másik terrier ugyanazt teszi. A szuszogva vett szagminta azonban semmiféle *másik* kutya jelenlétét sem igazolta, így Babettnek megint csak oldalra kellett billentenie a fejét, miközben halk, csodálkozó nyüszögést hallatott.

A tükörkutya hihetetlen pontossággal utánozta őt.

– Semmi baj – guggolt le a meghátráló Babett mellé Angelina, magához ölelve a meglepett szőrmorgót. – Ez csak egy tükör. Kamorka tükre.

A kutya szorongva nézett fel a lányra, mert annak hangjából azonnal érezte, hogy a jókedv messze szállt, s a helyébe zavar és szorongás költözött. Angelina ekkor már nem figyelt Babettre (sem Metállkapocsra, ami ugyanaz). Helyette a bal karját lassan kinyújtva a tükör felé nyúlt, s megérintette annak fényes felületét.

– Hát persze, ezt elfelejtettem: hisz ő is ott lesz! – suttozta ekkor a saját tükörképének. – Savanyác, te... Te *annyira* pasi, akinek mindenre van valami laza válasza! Vajon azt is meg tudnád mondani, hogy *velünk* mi lesz?

Kamorka tükre azonban nem felelt...

Krax, az ékszerteknős gyors ütemben bólogatott. Mikor épp a plafon felé nézett, úgy tűnt, mindjárt felrepül a levegőbe, mikor viszont állta a terrárium alját érte, abba belerendeztek a szoba ablakai. Közben fekete ruhadarabok szálltak

át a légtéren, hogy aztán a helyiség legkülönbözőbb pontjain érjenek talajt, bútort, könyvespolcot és lámpaburát. Mind a ruhásszekrény irányából indultak, bágyadt hollókként igyekezve minél tovább röppályán maradni.

A káoszt két óriási hangfal dübörgése, a belőlük áradó elektromosgitar-hang fémes *dzsojítíng-dzsooojiiííííngjai*, valamint agyturmixoló dobpergés és sebesen hadart, rekedt ének tette teljessé. Az asztalon két üveg pohár a szétrobbanás borzalmairól elmélkedett, egyre közelebb kerülve ahhoz, hogy szinte már vágyjon rá.

*Aztán, ha megjön a mámor,
És a nyilait jó helyre lövi ki Ámor,
Én a dinamit élő gyújtózsínórja vagyok,
Ami a robbanásra vár!*

Ezt énekelte, vagy inkább üvöltötte, bömbölte és visította Endzsi, miközben (a maga módján) csomagolt. Ágyán te-repmintás hátzszak tátotta a száját, amin olykor tényleg be-esett egy-egy ruhadarab. A három perccel később született iker láthatatlan gitárt pengetve pördült körbe, megtorpanva a terrárium előtt, hogy a következő strófát Kraxszal együtt rockbólógassa:

*Közben az autómagnóból meg
valami jó banda énekel...*

Az egyik pohár, megadva magát a végzetnek, letáncolt az asztról. Végso csörömpjét elnyomta a felpörgő refrén. A hangfalak mélynyomói bebúgtak, a szobát színültig töltötte a metálzene olvadtém-szirupja. Endzsi a győzelem V jelét mutatta a továbbra is vadul bólogató ékszerteknősnek, majd a pergődob vad ütemét követve több apró holmit kapott fel és dobált halálos pontossággal a hátzszakba. Közben persze tovább énekelte:

*És a hátsó üléseken többen már
sehogy se férnek el, hááááát,
Üljenek a fiúk ölébe a lányok...
Ha másképp már nem férnek el!⁸*

A hangfalak még magasabb kakaóra kapcsoltak, az ablakok ismét berezonáltak. Endzsi kibontott haja az arcába hullott, két karja a levegőbe emelkedett, és már érezte is, amint a közeledő gitárszóló lendülete elemeli a talajtól...

Ám ekkor hirtelen süket csend lett. A három perccel később született iker néhány szemrebbenésnyi döbbenet után hátradobta a haját, kézfejevel letörölte homlokáról a metálverejtéket, majd értetlenül a néma lejátszó felé fordult.

– Hát ez meg mi a gitárhúrtépte idegbaj akar lenni?! – kérdezte a lány Kraxot, aki a metálzenétől megfosztva, bágyadtan hajtotta bús fejét egy salátalevéltre.

És ez nem csupán afféle költői megfogalmazás! Krax tényleg bús volt, mivel azelőtt, hogy a metálzene elárasztotta volna Endzsi szobáját, a lánytól megtudta: az egész család lelécel néhány napra, még hozzá NÉL-KÜ-LE! Az a tény, hogy Krixet, a másik ékszerteknőst („Azt a lúzert, aki folyton arról álmodozik, hogy rózsaszín masnit kötnek a nyakába, és egy babaházba költöztetik... Hát hol van ebben az östeknős páncélosság, mi?!”) szintén itthon hagyják, cseppet sem vizsgasztalta Kraxot.

Endzsi a lejátszóhoz lépett, s miután félresöpört róla két akelás pólót, valamint egy műanyag tányért, amin némi (immár halovány életjeleket mutató) pizzamaradék zöldellt, megnézte a kijelzőt. P-L-A-Y – vibrálta a folyadékkristályos felület.

– Ozzy bal orrlyukára, ki lopta el a metálricsajomat?! – vontta össze komoran a szemöldökét Endzsi, majd sorra ellenőrizte a vezetékeket, ám azok rendben találtattak. Ezután ki-, majd ismét bekapcsolta a készüléket. Ahogy a meghajtó

---

⁸ Tankcsapda: *Fiúk ölébe lányok* (részlet).

egyre gyorsabban pörgette, a CD felbűgött, majd ismét megjelent a P-L-A-Y felirat, ám a hangfalak továbbra sem nyekkentek.

Endzsi elkeseredve eresztette fenekét az ágy szélére... Illetve csak eresztette volna, ám a mozdulat megakadt, mivel a lány ekkor különös, lassan lüktető fényt vett észre, mely a CD-lejátszó *alól* szivárgott. Felemelte a szerkót, és...

– Ezer biztostű és orrkarika! – kiáltott a három perccel később született iker. Óvatosan félrerakta a lejátszót, megküzdve a vezetékek dzsungelével, majd lassan az opálfényt lüktető tárgy felé nyúlt. A rézláncon függő medál belsejében, miközben Endzsi a tenyerére vette, füstszínű árnyak lebegtek.

– Rólad meg teljesen elfeledkeztem – suttogetta a Strázsakőnek, mire az újabb lüktetéssel „válaszolt”. – Csak nem te...?! Az ki van csukva! Ugye, nem te némítottad el a metált?

A hangfalak ekkor fülhasogató fütyténtéssel ismét életre keltek. Szólógitár vonyított, dobordbészolás rezgettette az ablakokat, s rémületében a második vizespohár is a mélybe vetette magát. Endzsi a lejátszóhoz kapott, és kikapcsolta azt.

– Rendben, vettem az adást! – szólt, majd sietve a nyakába akasztotta az opálzöld követ. – Végül is igazad van: jobb, ha velem jössz. Csak aztán semmi agyforralás, vágod?!

A Strázsakő kellemes meleget kezdett árasztani, mire a három perccel később született iker emlékezetéből hirtelen egy arc derengett fel. Vállig érő, elől homlokba lógó barna haj, amivel a legkisebb szellő is szívesen játszik. A komoly, merengő, őzbarna tekintettől Endzsi testén csodás borzongás futott végig.

– Készülj, sárkányos pasi, mert jövök! – suttogetta mosolygva a lány, majd rácsapott a lejátszó indítógombjára.

– Látod őket valahol? – cincogta egy vékonyka hang, mely oly halk volt, hogy azt, aki kiadta, még a Süket Csönd királyságában is büntetlennek nyilvánították volna.⁹

– A szellemárnyakat? Nem, egyelőre nem mutatkoznak – jött a válasz valahonnan az alacsony mennyezetű, téglával kirakott folyosó távolabbi pontjáról. – De a csontjaimban érzem, hogy a közelben vannak!

– Nekem már tele a töklámpásom! – nyafogta valamivel hangosabban Nyéktüske. – A szárnyam átfázott, tetőtől talpig pókhálóragacs borít, ráadásul szinte semmit sem látok ebben a sötétben.

Mintha a sors a kilinkót akarná igazolni, halk puffanás, majd fogak közt szűrt káromkodás hallatszott, amint az apró tündérféle beleütközött Teplica cilinderébe. A szabvány morva rendészeti fejfedő, melynek felső karimájába ólomabroncsot varrtak, hogy megvédje viselőjét az alattomos bikacsökök, székklabák és egyéb ütőfegyverek támadásától, túl nehéznek bizonyult ahhoz, hogy leessen. Szerencsére,

---

⁹ Az Időháborúk Története azért érdekes olvasmány, mivel a valaha létrejött alternatív idősíkok összes történetét tartalmazza. E napjainkban 154 km hosszú kötet sorozatban található pl. az Időroppantó Terrorcsoport esete is. Ők (miután túl sokáig verték szent dobjaikat, s a folytonos zajártalomtól megzapult az agyuk) úgy változtatták meg a valós történelmet, hogy a földi birodalmakat egyetlen, nagyon csendes királysággá egyesíthessék. A Süket Csönd területén minden zajkeltés halálos bűnnek számított, így végül a fanatikus hívek igen gyorsan kivégeztették a lakosságot – és azután persze egymást is. A kivégzések szintén zajjal jártak, tehát a bakók mögött már készen állt az őket kivégző bakó, a mögött pedig a következő... és a következő... Végül csak egyetlen ember maradt életben: maga az utolsó hóhér, aki várakozón nézett a háta mögé, majd hallgatni kezdte a süket csöndet, és ebbe szépen bele is örült. Ám mivel már eredetileg sem volt épelméjű, nála e második megzavarodás váratlan épelméjűséget eredményezett! Rádöbent, hogy ő és a társai mekkora ostobaságot követtek el, hát gyorsan visszacsinált mindent, majd a valódi Valóságba érve feljelentette és diliházba csukatta egykori terrorcsoportja minden tagját – ezután csendterápiával kezdett foglalkozni, és multimilliomosként ment nyugdíjba.

mert annak zaja a visszhangos folyosón biztos elárulta volna a lopakodók jelenlétét.

– Vigyázz jobban, különben zsebre váglak! – sustorogta ingerülten Teplica exkapitány. – Csoda, hogy a megfigyelt személy még nem vett észre minket, amilyen alulképzett nyomozati segéderő vagy.

Nyéktüske az orrát dörgölve rebbent hátrébb, majd halkán így mormogott:

– Legalább lopózzunk kicsit közelebb a vénasszonyhoz! Akkor a gyertyája fényéből talán nekünk is több...

– Hallgass el végre! – szólt rá a morva, aki ismét néhány lépéssel előrébb járt. – Azt hiszem, végre történik valami.

Épp itt az ideje! – gondolta Nyéktüske, hisz már rettentően unta a szinte vakon végrehajtott nyomkövetést. Lassan másfél órája araszoltak Jetta anyó nyomában, aki a járókeretére ragasztott gyertyafényt imbolyogtatva addig járta a Szépasszony Szanatórium alagsorát, míg el nem ért egy jelentéktelen ajtóhoz, ami a szinte sosem használt személyzeti lépcső alatt bújt meg. Mögötte meredek folyosó bukott a mélybe, melynek falait vörös téglával rakták ki, de a malter már sok helyen átengedte a vizet, így mindent penész takart. Ez a sötétségbe vesző, lejtős járat a szanatórium Palotának nevezett központi épülete alá fúrta be magát, hogy végül kibogozhatatlan labirintussá terebélyesedjen.

A régóta tartó, keserves vánszorgás immár Teplica exkapitány idegeit is kezdte felőrölni. Jetta néne úgy ötven lépéssel előttük haladt, megszokott *kopp... csosszanás... kopp... csosszanás...* sebességével, míg a nyomozó és társa a szottyos falakhoz tapadva igyekezett nem orra esni, illetve pókhálókba gabalyodni, vagy mellékjáratokba tévedni.

A járókeret gumitalpainak halk koppanásait hirtelen kulcsörgés váltotta fel. A hátborzongató nyikorgás, amit a rég nem használt, és így nehezen mozduló ajtózsanárok hallattak, izgalommal töltötte el a nyomozókat.

– Láng lobbanjon, fény fogadjon! – kongott a téglafalak között Jetta anyó távoli parancsa, s a helyiségből, ahova

belépett, barátságos derengés áradt ki a folyosóra. Teplica, ha lehet, még inkább a falhoz lapult, egészen úgy festve, mint valami karcsú, ám meglehetősen cilinderes, sétapálcás, tehát elegáns matricaember.

A következő pillanatban ismét felhangzott a zsanérok hi-deg-lelős nyiszorgása.

– *Prekliaty!* – sisteregte Teplica, s immár mit sem törődve a settenkedéssel, rohanvást indult a bezáródó ajtó felé...

BAAAJJAJJANG!!!

...ám elkésett.

– Tessék, ide vezet a nagy moráviai tötymörgésed! – nyüszítette Nyéktüske az ismét rájuk boruló sötétség mélyén. – Most aztán a vénasszony alaposan kizárt minket a... Kicsukott a... Akárhova is ment be, kirekesztett minket *onnan*, na!

– Várj és gondolkodj! – intette társát Josef Teplica. – Semmi baj, sőt azt hiszem, jobb is így.

– Már hogy lehetne jobb, hisz ebben a szuroklevegőben az orromig se látok! – pörgött körbe-körbe a kilinkó, míg csak neki nem csapódott a falnak, hogy aztán a ragacosos penészfoltokba kapaszkodva a padlóig zuhanjon. – Végem van! Apró, csini kis csontvázamra csak ezer év múlva bukannak majd rá, és ebben a tényben én semmi biztatót nem látok. Jut eszembe: hogy is láthatnék, hisz tők sötét...

Gyufa sercent, mire sárgás fény vibrálta be a labirintus néhány lépésnyi szakaszát. Josef Teplica ujjai között az apró fadarab remegve emelkedett egyre feljebb, míg aztán hirtelen megállapodott.

– Ha Jetta néne nem zár ki minket, botor fejjel mi is berontottunk volna utána, és akkor azonnal lebukunk – morfondírozott a nyomozó, miközben a domborművekkel ellátott bejáratot vizsgálgatta. – Csak azért kezdtem futni, mert átragadt rám a szorongásod. Ez többé nem fordulhat elő! Ha továbbra is a társam akarsz maradni, meg kell tanulnod fegyelmezni magad.

– *Társahahahaaad?!* – lihegte felháborodva a kilinkó. – Tudod, hol leszünk mi társak, köcsögkalapos?! A régészeti

múzeum terráriumában, mint csontleletek, az ám! Ó, szegény rezgőszárnyú édesanyám, hogy a kedvenc fiacskádnak így kelljen...

– Ezt nézd meg! – szakította félbe a kilinkó sápítózását Josef Teplica, aki egyszerre négy új gyufát gyújtva világította meg a vasajtó rozsdabarna felületét.

Nyéktüske a levegőbe röppent, s két apró karját dacosan összefonva pillantott a nyomozó által mutatott helyre. A sárga lángocskák gyorsan vándoroltak balról jobbra, hogy a kilinkó kibetűzhesse a domborművek közül előugró, cirádás írásjeleket.

– eS... Ja, nem! eSZ... A... eN... A... Té... Ó... eR... I... U... eM... I...

– Szzzz, *nech to čert vezme!*¹⁰ – a hirtelen beálló sötétségben Josef Teplica fájdalmasan sziszegve és szitkozódva rázta a kezét, majd a körmére égett gyufák helyett ismét újakat gyújtott. – Na, most folytasd!

Nyéktüske készségesen engedelmeskedett:

– Ká... I... eN... Cé... Dehogy! CSé... Té... Á... eR! – majd elkerekedő szemmel tette hozzá: – Azannyszemít, hát ez aztán tényleg nem sámli!

Ebben Josef Teplica is mélységesen egyetértett.

Szörnyetegek fekete árnyai és az általuk keltett pokolbéli zaj töltött be mindent. Lovak kínkeserves nyihogása, összecsattanó, szikrát hányó acél csendülése, veszett hörgés és eszelős félelem szülte sikolyok.

Volt ott egy szekér, aminek kitört az egyik kereke, s így a féloldalra dőlt járgányról leszóródott minden málna. Megpróbált bebújni alá, hátha menedékre lelhet, de tudta, hogy ez aligha mentheti meg. Körülötte gazdátlan lovak kitágult orrlikkal fújtatva vágattak bele a sötét éjszakába.

---

¹⁰ A fene egye meg! (szlovák).

Az egyikük majdnem eltaposta. Végül valahogy mégis sikerült elkerülnie a sarat dagasztó, tompán puffanó patákat, s meggörnyedve a szekér alá préselni magát. Alig húsz lépésre tőle lánggra kapott egy sátor. A fény emberi alakokat világított meg: mind menekülni próbáltak, de...

Irtózatos dübörgést, fülsértő vonyítást és hátborzongató ugatást hallatva jelentek meg. A shetlandi póniknál alig nagyobb lovakon ültek, s ők maguk sem voltak szálfatermetűek, viszont csapzott szőr borította a testüket, kurta karjaik pedig csatabárdokat lengettek. Akit utolértek, annak nem volt kegyelem. A jeges éjszakát halálsikolyok, csontropogás, elhaló hörgés és diadalittas, állati üvöltések varázsolták a rémségek birodalmává.

Épp arra gondolt, hogy a szekérről lefordult zsákok mögé kucorodik, mikor az egyik szörnyeteg észrevette, és leugorva a lováról, már ott is termett. Vad morgást hallatva közeledett, jobb kezében lassan forgatva vértől csöpögő fegyverét, majd hirtelen előrehajolt, hogy a hajánál fogva rángassa ki őt a rejtekhelyéről. A förtelmes lény prémsapkája – ami eddig a szemébe lógott, árnyékot vetve az arcára – most beleakadt a szekérderék aljába, s ettől hirtelen hátracsúszott.

Angelina iszonyodva meredt a hatalmas kutyafejre, a felhúzott ajkak mögül elővillanó tépőfogakra, és a vörös szemekre, melyek tükrében a sátor tüzének lángfénye táncolt. A szörnyeteg eltátotta büzlő pofáját és...

...vekkercsörömp idegtépő lármája zúdult a három perccel hamarabb született ikerre.

– Miahogyanmerremér?! – kapkodott levegő után Angelina, akkorát rúgva a takarójába, hogy az végül a padlón kötött ki.

Az ablakon túl ébenfekete éjszaka borult Kőbánya-Kispestre. A Bazalt utca álmos csendbe burkolózott, s csupán a távolból, talán a Maglódi út irányából lehetett hallani olykor egy-egy autó halk motorzaját. Az Első Ikerke (ahogy Bázarektyés polgárai nevezték) – miután sikerült

elhallgattatnia a dühödten csörgő vekkert – értetlenül, álmos szemekkel pislogva ült ki az ágya szélére. Hajnali fél három volt.

Néhány ködös perccel később, mikor már épp azon töprengett, hogy visszafekszik, hisz miért is kelne fel az éjszaka kellős közepén, hirtelen zajt hallott a földszintről. Sőt, zajok egyre hangosabb sorozatát! Kávéfőző rotyogott, valaki egy széket tolt arrébb a konyhában, léptek dobogtak a lépcsőn, majd fojtott szavak görögtek szét a házban.

Angelina tudatába úgy robbant bele a felismerés, mint túlrázott üdítő az uzsonnatáskába.

– Utazás! – kiáltotta, s izgalmasan hirtelen fájni kezdett.

Odalenn eközben a Zengő család többi tagja máris egymás idegeire ment.

– Ebben a halálvicssort árasztó, koponyás cucuban pedig *szó sem lehet róla*, hogy velünk gyere, kislányom! – jelentette ki anya, arcán őszinte borzadályal, ami természetesen Endzsi új *ossianos* pólójának szólt. – Elvégre jó ízlés is van a világon!

– Hisz végig a kocsiban leszek! – érvelt a Másod Ikerke. – Ugyan ki látná meg?

– Például... – anya a kávéját lötykölve kereste a megfelelő választ. – Mondjuk, az apád! Gondolj csak bele: nyugodtan vezet, elgondolkodik, aztán rutinszerűen belenéz a visszapillantóba... És mit lát?! Egy drótakadályokkal körbetekert, parázsló szemű, tátott pofájú csontfejet! Még csak az kell, hogy rémületében félrerántsa a kormányt!

– Ha tudnátok, hogy miket láttam én már a taxim hátsó ülésén...! – motyogta erre Zengő Béla lemondó sóhajjal.

– Most épp az apai támogatásodra volna szükségem, *édeske!* – csattant fel anya, mire apa észbe kapva lesett ki az épp tanulmányozni kívánt térkép mögül, mondván:

– Közlekedésbiztonsági anyahisztit elkerülendő a koponyát azonnal levenni! Ellenkező esetben az utazás...

– Lefújva! – indult Endzsi a pólóján vicsorgó koponyánál sokkal félelmetesebb fintorral az emeletre. – De azért jobb, ha tudjátok: annyira őskövületek vagytok, hogy hozzátok képezt a dinóleletek eldobott csirkecsontoknak tűnnek!

Ezzel zárva a vitát, felvonult a lépcsőn, s épp a szobájába lépett volna, mikor a bokáját puha kutyaorr érintette.

– Halihókamóka, Metállkapocs! – guggolt le a szélesen vigyorgó terrierhez. – Nyugi, útközben majd az én ölemben ülsz, szóval mindent alaposan megbámulhatsz. És ha néha ugatni támadna kedved...

– Annak apu nagyon nem örülne – szólalt meg Angelina, aki törülközővel és pizsivel a karján csak az imént lépett ki a fürdőszobából. Endzsi felegyenesedett, s úgy mérte végig hófehér blúzba, kantáros, fekete rakott szoknyába és fehér térdzokniba öltözött tesóját, mint egy levesébe esett, bohócsapkás kamikaze legyet.

– Hű, te aztán...! Még senki sem szólt neked, hogy a hetvenes évek rég lekettyegtek? – kérdezte a halálfejplóls lány.

– Attól, hogy a következő nyolc órát egy autóban töltjük, még nézhetek ki szolidan és csinosan, nem?! – csodálkozott Angelina, miközben végigtekintett magán.

– Csinosan, *azt* lehet – húzta el a száját Endzsi. – Na de totálturbó-ropicikin...?! Ezt a szerkót még a hatvanéves oszifőnk is becsurrantós vihogásrohammal díjazná.

A három perccel hamarabb született iker úgy döntött, hogy kivételesen csak azért se hagyja magát felhúzni. Megvonta a vállát, majd a szobája felé indult. Vagy legalábbis indult volna, ám ekkor a húga hirtelen elkapta a karját.

– Várj egy kicsit! – Endzsi homlokráncolva nézett rá. – Mutasd a nyakad!

– Tessék?

– Rajtad van? – sürgette a Másod Ikerke halk, türelmetlen suttogással. – A Strázsakó! Felvetted?

Angelina megborzongott.

– Nem, de...

– Vedd föl! – vágott a szavába Endzsi, és lehúzza pólója nyakát, megmutatta, hogy ő már viseli a követ. – Komolyan mondom, tesóm! Nagy is így akarná, és...

– Miért mondom ezt? – rémült meg Angelina.

– Nem is tudom... – a három perccel később született iker zavartan rázta meg a fejét. – Semmi komoly, talán csak rossz előérzet, de... Szóval vedd föl azt a rekettyetojta Strázsakövet, ha jót akarsz! Kérlek!

A gyufák végül elfogytak, s ők ott rekedtek a csontig hatoló, nyirkos hidegben, amit a Palota alatti titkos labirintus falai árasztottak.

– Biztos vagy benne, hogy ez jó ötlet? – ciripelte fogva-cogva valahonnan a sötétség mélyéről Nyéktüske.

– Ha már csak egyetlen kiutad maradt, akkor azt nyugodtan tekintheted a legjobbnak – felelte Josef Teplica, akinek a hangja úgy recsegett, mint a szárazon porló pergamen a piramisok alatti, elfeledett sírkamrákban.

– Ezt valami bölcs morva mondta a te sosemvolt világodban? – érdeklődött nem minden pimaszság nélkül a kilinkó.

– Dehogy! A *františekmestoi* bicskás vagányok jelmondata volt, amíg le nem csuktam őket.

A vaksötétben halk, fémes kattanás hallatszott.

– Megvan! – lehelte Josef Teplica elégedetten. – Mindig legyen nálad néhány erős drótdarab, hisz sosem tudhatod, mikor áll az utadba egy zárt ajtó!

– Akkor most benyitunk?

– Előbb csak résnyire, hogy beférj – válaszolt a nyomozó. – Tekintsd magad felderítőnek!

– Nem tekinthetném magam inkább éhes, fáradt és épp ezért *sietve visszavonuló* felderítőnek, aki most szépen hazamegy? – érdeklődött Nyéktüske. – Tudom, hogy a hátunk mögött tapizni lehet a sötétséget, de ha a falakat tapogatva...

– Örökre eltévednénk a labirintusban – vágott a kilinkó szavába Teplica. – Talán idejövet nem figyelted, hány mellékfolyosó, oldaljárat és beugró mellett jöttünk el? Ha csak egyszer is rosszfélé fordulunk...

– Rendben, rajta vagyok! Szóval akkor most menjek be... oda?! És ha...

Josef Teplica további vita helyett óvatosan megtaszította a súlyos vasajtót.

Még hogy Szanatóriumi Kincstár! – gondolta. – *Sehol egy fegyveres őr, vagy legalább néhány lépődrótos riasztó és mozgásérzékelős behatolószeletelő óriásbárd, ami a kellő pillanatban zuhanna le!* – Az ilyen gyatra biztonsági intézkedések a morva nyomozónak azt sugallták, hogy a föld alatti kazamatában legfeljebb az odafönn lakó szanatóriumi nyugdíjasok tartalék műfogsorát és kedvenc kötésmintáit őrizhetik.

Az ajtó halk nyikkanással tárult résnyire. Bentről csekélyke fény szűrődött ki, s az is úgy remegett, mintha a folyosó végtelen sötétjétől rettegne.

Nyéktüske minden bátorságát összekaparta, ám rögvest érezte, hogy ennyi sajna édeskevés lesz a feladat végrehajtásához. Ha Teplica nem böki hátba a mutatóujjával, átpréselve őt a résen, akkor talán mindketten örökre a küszöbön ragadnak.

A kilinkó halkan züzmögő szárnyakkal lebegett a fal mellett. Száraz, meleg levegő simította végig az arcát. A terem, ahová az ajtórésen át jutott, meglehetősen tágas, ovális alakú volt, s további négy folyosó nyílt belőle. A falból – egymástól úgy három lépés távolságra – vasmancsok álltak ki, fémkarmaik között bűvös lángokat lobogtató fáklyákat tartva. A kőpadlótól a kupolás tető behajló pereméig körben mindenhol hatalmas könyvszekrények sorakoztak, melyeken ősi fóliánsok, porlepte kódexek, repedezett szelű, fanyéllal ellátott tekercsek tömege kapott helyett.

Nyéktüske szinte biztosra vette, hogy amint átlibben az ajtórésen, rögvest Jetta anyóval találja szemben magát. Az öregasszonynak azonban nyomát sem látta, s ettől mindjárt

magabiztosabb lett. Sietve behúzódott a legközelebbi könyvespolc falra vetülő árnyékába, majd a fülét hegyezve hallgatózott.

Csoszsanás... kopp... csoszsanás... kopp... Az ismerős zaj az egyik tovavezető járatból jött, s egyre halkult.

– Jöhetsz! – súgta az ajtórés sötétje felé a kilinkó. Alig fél pillanattal később Josef Teplica nyurga alakja bukkant fel a küszöbön. A férfi hangtalan osonva járta körbe a helyiséget. A falikarokról áradó fényben kajla árnyékai (mert egyszerre legalább hat is látszott!) úgy festettek, mint megannyi möhön tapogatózó, kíváncsi kriptakukac.¹¹

– Micsoda kincsek! – lehelte a hideg pincelégbe Teplica, miután visszaért az ajtóhoz. – Úgy látom, ezeken a polcokon megtalálható az írott és íratlan történelem minden emléke. Tudtad, hogy volt olyan időtörés, aminek következtében az indiánok gyarmatosították Európát, és nem fordítva? Az a másik könyv ott pedig arról szól, mi történt Ausztráliával, miután a kenguruk értelmes lényekké fejlődtek, és a bokszot kötelező tantárggyá tették a világ minden iskolájában.

– Nyugi van, morvicsek! – szólt rá ekkor Nyéktüske. – Ha jól tudom, nem könyvtári kölcsönzés ügyében járunk itt.

– Igazad van – mordult kissé sértetten az exkapitány, majd a négy járat egyikéhez lépett. – Azt hiszem, Jetta néne erre ment tovább.

---

¹¹ A kriptakukacok létezését 1453-ban bizonyította gróf Csentekövi Cserge Ákos amatőr nekromanta, aki még életében biztosítani akarta, hogy a „Nyugodjék békében” feliratot a sírkövén az élők és holtak egyaránt komolyan vegyék. Épp ezért szinte minden idejét a temetőben töltötte, mert hitte, hogy a túlvilágról nem csupán szellemek, kísértetek, de egyéb lények is át szoktak szivárogni a Valóságba. A kriptakukacokra, melyek tisztán ektoplazmikus árnylények, megszentelt olajlámpás fényével vadászott, míg egy kilazult síremlék rá nem dőlt, mind a hat tonnájával. Szegény gróf kísértetével azóta rendre találkozhatnak az érdeklődők minden év október 6-ának éjjelén a kiskunmajsai temetőben, hogy meghallgassák panaszait arról, milyen nyugtalan is egy sírkő által agyonnyomott nekromanta örök álma.

A következő harminc percet néma osonással töltötték. Az ovális könyvtárterem után ismét keskeny pincefolyosók következtek, melyek gyakorta ágaztak szét, vagy keresztelték egymást, s ráadásul számos kisebb-nagyobb beugró, szoba, sőt csarnok nyílt róluk. Errefelé mindenhol akadtak mancsot formázó falikarok, így legalább azt láthatták, hová lépnek. A helyiségek egytől egyig zsúfolva voltak különös tárgyakkal, értékes holmikkal és porlepte bútorokkal.

– Szerinted kinek a cucai ezek? – röppent a kilinkó Teplica válla fölé. A morva nyomozó tanácstalanul sóhajtott.

– Talán azokból az idősikokból származnak, amiket egy-egy időtörés hozott létre, s mikor a Nagy Szóttest helyreállították, ezek valahogy itt maradtak – vélte. – Az imént egy olyan terem mellett jöttünk el, amiben tucatnyi ezüstkupa sorakozott, s mindnek az oldalát dinoszauruszokra vadászó, vagy azokon lovagló harcosok domborművei díszítették.

Nyéktüske értőn biccentett, majd megelőzve társát, a folyosó következő kanyarulatáig repült. Ott aztán meg is torpant, s apró kezével hevesen integetve jelezte, hogy lassan beérik a nénét. Josef Teplica óvatosan követte a kilinkót, majd a belső zsebéből apró tükröt vett elő, s annak segítségével lesett ki a kanyarulat mögül.

Jetta anyó egy legyező alakban szétnyíló csarnok közepén állt, és már nem volt egyedül! Alig kétlépésnyire tőle görbe hátú, fekete ruhás asszonyság molyolt, csontsovány ujjáival rendezgetve az ében gyászcsipkét, ami az arcát takarta. Épp úgy nézett ki, mint aki csak az imént érkezett valami hosszú, fárasztó utazásról, s most azon van, hogy rendbe szedje a külsejét.

– Átok és áruulás! – hallatszott a rekedt hangú motyogás, mely a vértelen ajkak közül szivárgott a hideg levegőbe. – Hogy miért nem gebedsz már meg?

Jetta néne, akinek a kérdést szánták, kőmereven bámult a semmibe, és persze nem válaszolt. A fekete ruhás asszonyság, akiben Teplica nyomban felismerte az egyik *szellemet*, folytonos káromkodások közepette a csarnok hátsó falához sietett. Fürgén mozgott, mint a csík, s Nyéktüske meg mert volna esküdni rá, hogy szárazkóró-alakja olykor el-elmosódott a légben.

– Hol vagy? Hová rejtett ez a bidres-bodros boszorkány-potyadék? Ez volna az...? Nem, dehogy...! Akkor talán ez...? A lidróc csípne a lépedbe, hát hol vagy már?!

A csarnok félköríves hátsó falán számtalan kicsiny kőajtó nyílt, melyek éppúgy néztek ki, mint a temető urnaszekrényei. Legalább nyolc sorban futottak egymás fölött, s mindbe aranybetűket gravíroztak. Turán asszonyság (hisz természetesen ő volt a gyászruhás néember) egyre türelmetlenebbül nyitogatta az ezüstcsatokkal rögzített ajtócskákat, s amelyekkel végzett, azt sem zárta vissza, sőt, olykor a tartalmukat dühödten a padlóra kotorta. Amerre ment, bűvös lángok fényében csillogó ékszerek, szétrepedt papírzacskók, porrá zúzódó üvegcsék, azok kifolyt tartalmában ázó kéreg- és pergamentekercsek, fura rézherkentyűk, bronzfurmantyúk, krómkarmantyúk és más törmelék jelezte az útját. Nyéktüske és Teplica értetlenül pillantottak egymásra, majd a nyomozó visszahelyezte fejére a cilindert, s így felszabaduló kezével a kabátja alá nyúlt, ahol ujjai ráfonódtak a súlyos revolverre, amit mindig magánál hordott. Már épp elhatározta, hogy előlépve a folyosó kanyarulatából, tettenérésre alapozott nyomozati letartóztatást foganatosít, mikor a kilinkó rémulten megrángatta a fülét, és visszafelé mutogatott. A mögöttük húzódó, szeszélyesen tekergő folyosó falán óvatosan közeledő árnyék jelent meg! Az exkapitány villámgyorsan rejtekhely után nézett. Szerencsére a legyező alakú teremmel szemközt több más helyiség is nyílt, melyek bejáratát súlyos bársonyfüggönyök takarták. Josef Teplica hangtalan surrant be az egyik mögé, így keveredve bizalmas

közelségbe néhány megkopott márványszoborral, melyek Albert Einsteint, a Világcsászárt ábrázolták lovon, harckocsin és egy kozmikus meseerdőben, atomgombaszedés közben.¹²

Nyéktüske nagy igyekezetében egy másik ajtót választott, s mikor bebújt a függöny mögé, majdnem felvisított rémületében. A csupán négy lépés hosszú és meglehetősen keskeny helyiség végéből egy hatalmas szemeket meregető kutya tártotta rá a pofáját. Nyéktüske meredten bámult a vadállatra, míg csak rá nem jött, hogy a „szörnyeteg” *sóból* van. A különös szobor fölött apró réztábla hirdette, hogy a kutya valaha eleven lény volt, és Lót feleségének tulajdonát képezte, ám sajnos annak kíváncsiságát is eltanulta.¹³ A kilinkó fogvacogva fújta ki a mellében rekedt levegőt, majd lassan hátat fordított a döbbszent képű sóbálványnak.

A folyosó kanyarulatában, ahol az imént még Teplica és Nyéktüske leselkedett, most új lopakodó jelent meg. A morva nyomozó a függöny résén át azonnal felismerte Tühütüm táltosprofesszort, aki göcsörtös botját a levegőben tartva oly halkán lépkedett, mint pecsenyekacsa a konyha környékén.

Vajon a vén kuruzsló minket követett, vagy egyszerűen csak észrevette a Kincstár nyitva felejtett ajtaját? – morfondírozott magában Josef Teplica. – És mit szól majd ahhoz, ha meglátja Jetta anyót annak a fekete szipirtyónak a társaságában?

---

¹² Einstein valójában az emberiség eddigi legnagyobb tudósa volt, ám egy rajongója úgy gondolta: a világ sokkal jobb hely lenne, ha az öreg zseni uralkodna fölötte. Épp ezért eme rajongó visszautazott az időben, és némi jellemfacsaró ráolvasással világrajongó vágyakat oltott az egyébként csendes és visszahúzódó tudósba. Sajnos hamar kiderült, hogy a kezelés hatására Einstein ugyan tényleg *császárrá* lett, ám ezt nem az egész világon, csak a zürichi elmegyógyintézet zárt osztályán gyakorolhatta, ahol mellékesen csodás elméleteit is kidolgozta, de (lévén ápolott) senki sem figyelt rájuk. Az időtörést aztán maga a rajongó hozta helyre, majd bánatában szobrászá lett, hogy vágyait legalább kőbe faragva láthassa.

¹³ Lásd 1Mózes 19:26

– Hát megvagy végre! – harsant fel ekkor Turán asszony-
ság diadalittas rikácsolása a legyező alakú terem mélyéről.
– Átoktekerte, nyúrágta, orrszottyragasztotta vacakság, te
most bizony velem jössz!

– Azt *men* hinném! – szólalt meg kissé remegő, ám annál
elszántabb hangon Tühütüm táltosprofesszor, rossz szoká-
sa szerint olykor fordítva mondva egy-egy szót, s kilépett a
folyosó kanyarulatából. – Jetta kérem, *lój* van? Nagyságos
asszony, *noj*lalósz meg!

A gyászruhás néember úgy pördült a vén varázstudó felé,
mint mézcsenő medve, ha meghallja a méhek dühödt züm-
mögését. Bár az arcát fekete csipke takarta, még azon ke-
resztül is látszott tekintetének vad villanása.

– Te áruló farpöffenet, hogy kerülsz ide?! – harákolta
szörcsögő hangon.

Tühütüm táltosprofesszor azonban ceppet sem törődött
vele. Ehelyett lassú léptekkel Jetta anyóhoz ment, és bal ke-
zével finoman megérintette annak vállát, ám szinte azonnal
vissza is hőkölt.

– Hideg és *verem* – szólalt meg a varázstudó, immár min-
den figyelmét a néemberre fordítva. – Ki *gyav* te, és hogy ju-
tottál *eb* ide?

Turán asszonyság halkán kuncogott, s közben a háta egy-
re inkább meggömbült. Végül már úgy nézett ki, mint egy
torz, de eleven kérdőjel, amire hollószín rongyokat aggat-
tak.

– Nem állhatsz az utamba, trottyos salabakter – hörög-
te gyűlölettől izzó hangon. – Mindenképp elviszem, amiért
jöttem. Ha gyagod, békében, ha nem, hát erővel!

Josef Teplica a rejtekhelyéről is tisztán látta, amint a tál-
tosprofesszor varázsbotján repedések keletkeznek, s belőlük
rovarok, százlábúak, férgek és pókok bújnak elő. Az apró lé-
nyek nem fényt, inkább sötétséget árasztottak, amint fűgén
átmásztak az öreg ráncos kezén, s végül újra eltűntek a fa
belsejében, hogy más, hozzájuk hasonló teremtményeknek
adják át a helyüket.

– Azt ajánlom, *ikráb* is vagy, ne cselekedj *lunaltalodnoggem*
– mondta kimérten Tühütüm professzor. – Én, a Szépasz-
szony *muirótanasz* és az Időn kívül létező Bázarekettyés
asotlát megparancsolom neked...

Az öreg felemelte jobb kezében tartott botját, hogy an-
nak végével a padlóra koppintson, ám elkésett. A kérdőjel-
be görbült Turán mind a tíz, gyászcsíkos karmokban végző-
dő ujját Tühütüm felé bökte, s közben a torkából artikulát-
lan üvöltést hallatott. A legyező alakú teremben láthatatlan
erők szabadultak el. Mennydörgés csattant, ibolyakék villá-
mok cikáztak végig a falak mentén, és a gyászruhás banya
tenyeréből kiszakadó fénynyaláb mellbe taszította a táltos-
professzort.

Tühütüm hangtalan csapódott a falnak és zuhant a földre.
Kezéből kirepült a bot, s a padlóra záporozó éjlények, me-
lyek mindegyike a Gyökérszintről származott, ébenszínű
olajcseppekké olvadva, a kövek láthatatlan repedésein ke-
resztül távoztak.

Josef Teplica előhúzta revolverét.

– Te ráncos pófájú idióta! – visított fel Turán asszonyság, s
a termet betöltő fehér füstön át a táltosprofesszorhoz lépett.
– Én szóltam, hogy ne állj az utamba! Most aztán kénytelen
leszek magammal...

Befejezni azonban már nem tudta a mondatot, mivel ek-
kor a fal tövében rongycsomóként heverő Tühütüm felemel-
te jobb karját, és tétován tekergő hangon, óbégatva szavalni
kezdett, valahogy így:

*Nézsonra járt, nyalkás brigyók
Turboltak, purrtak a zepén,
Nyamlongott, mint a pirtyók,
Bröftyent a mamsiplény.*

Josef Teplica kibiztosította fegyverét. A kakas halk, fé-
mes kattánást hallatott, amit azonban jótékonyan elnyomott
a zaj, amit Turán asszonyság csapott. A néember ugyanis

benyúlt lapos dekoltázsába, és az ébenszínű gyászruha alól vaskos láncon függő, kétágú fémpálcát húzott elő.

– Kapjon be téged a lápi roppantprotkó¹⁴, és rágicsáljon ítéletnapig! – mondta eztán a szétvetett lábakkal ücsörgő öregembernek. Tühütüm az átkozódás hallatán sem zavartatta magát, sőt, víg kedéllyel égbe lendítette a karját, és máris friss versszakot gajdolt:

*Kerüld a Gruffacsórt, fiam,
a foga tép, a karma metsz!
Ne járj, hol grémmadár csuhan
s a bőszhedt Gyilkanyessz!¹⁵*

Josef Teplica célba vette Turán asszonyságot, majd kilépett a brokátfüggöny mögül. Bár most már nem takarta semmi, a gyászruhás néember mégsem figyelt fel rá. Ehelyett jobb kezének karmaival megragadta a bőszen hadonászó táltosprofesszor grabancát...

– Állj! – kiáltotta a morva nyomozó.

...a baljában tartott fémpálcával pedig fürge kört rajzolt a padlóra. A számtalan lépéstől, csosszanástól és koppanástól fényesre csiszolt kövek lágyan behorpadtak, s bűgő hangot hallatva örvényleni kezdtek.

– Azt mondtam: maradjon ott, ahol van, és emelje fel mindkét kezét, hogy jól lássam! – ordította túl az immár fül-siketítő zajt Josef Teplica. – A törvény nevében...

Turán asszonyság belecsusszant a padlón keletkezett lyukba, magával rántva a bugyután vigyorgó táltosprofesszort, aki utoljára még így kiáltott:

– Csuhandérok plöffennek és kluttyannak a réjben, és ez már nemyeke!

Josef Teplica futva érkezett a legyező alakú terembe, s megtorpant a sziklaörvény szélén.

---

¹⁴ Lápokban élő, igen nagy fogakkal bíró, ám lassú emésztésű... ízé.

¹⁵ Lewis Carroll: *Alice Tükörországbán*, fordította Tótfalusi István (részlet).

– Időkút! – süvöltötte Nyéktüske a cylinder pereme alá, egyenest a morva bal fülébe. – Miért nem löttél?

– Felszólítás nélkül?! – bámult rá értetlenül a morva nyomozó. – Az előírást három szóbeli figyelmeztetésnek meg kell lennie! Benne van a szabályzatban!

– Csak épp a szabályzatod nincs sehol, te lökött köcsögkalapos – emlékeztette a kilinkó dühösen. – Most meg már ki tudja, hogy Tühütüm is hol, merre... És *mikor* jár!

– Mikor? – bámult rá Teplica.

– Mondom: ez egy *Időkút!* – mutatott az örvényre Nyéktüske. – Ami szerintem mindjárt bezárul, és akkor a profeszornak annyi! Akárhova is cibálta magával a szellemnémbert, tuti nem kakaós uzsival szeretné megküldeni!

– Hát akkor...?! – nézett a kilinkóra kérdően a morva nyomozó.

Nyéktüske sápadtan, fancsali képpel, de azért mégiscsak bölintott, és bebújt a fekete felöltő egyik bő zsebébe. Ezután Josef Teplica bal könyökével az oldalához szorította ezüstfejú sétatálcáját, a jobbában tartott revolver csövét pedig elővigyázatosan a plafon felé fordította, majd nagy levegőt véve beugrott az Időkútba...

Endzsi eleinte hihetetlenül feldobottnak érezte magát. Miközben átszelték a főváros belső kerületeit, magában azon mosolygott, hogy bár egy másik idősíkon már látta a morva Pešť-et és az osztrák Ofenburgot, sőt, az ősi kazár fővárost, Atil-Khazarant is, a hajnali Budapestet azonban még sosem volt szerencséje megcsodálni. Ámulatba ejtette, hogy a napközben forgalmi dugóktól, fullasztó kipufogógázoktól és hömpölygő embertömegektől zsúfolt utcákon most úgy suhanhattak át, mintha egyedül csak ők lalnának a fővárosban. Alig néhány autó és álmosan pislogó gyalogos bukkant fel itt-ott, és a kereszteződések lámpái is sárgán, szinte mélabúsan villogtak.

Aztán elérték az M1-es autópályát, az utazás pedig hirtelen nyomasztóvá és émelyítően unalmassá vált. Anya eleinte szendvicsekkel kínálhatta az ikreket, folyton kikapcsolva a biztonsági övét, hogy hátra tudjon fordulni, de aztán apa rá-mordult, s így Zengőné Ilona végre nyugton maradt. Ekkor viszont Angelina kezdte őt nyaggatni, hogy játszanak valami-

– Mégis, mi a túró! szeretnél te játszani egy száz hússzal robogó taxi hátsó ülésen kucorogva, drága buggyant nővérkém? – érdeklődött a hangjában némi éllel Endzsi.

– Pirospacsi?! – sikkantotta rövid töprengés után a tesója. – Figyu, nagyon jó lesz, csak fordulj felém, tekerd ki a derekadat, passzírozd be a könyököd az oldalad és a támla közé, aztán...

– Aztán tekerd le az ablakot, hadd rúgjalak ki rajta – vá-gott a szavába Endzsi. – Úgy tűnik, nemcsak te keltél útra, de valahogy nálad is elmentek otthonról!

– De miiiiéért?! – nyávogta Angelina.

– Mert kinőttünk az oviból?! – tippelt a húga fanyar vi-gyorral.

– Ne már! – makacskodott tovább az Első Ikerke. – A piros pacsi mókás, és a reflexeket is fejleszti!

– Amire igen nagy szükségetek lesz, ha hátranyúlok a kez-zemmel! – meredt ekkor szigorúan a visszapillantó tükörbe Zengő Béla. – Inkább tömjétek be a szátokat anyátok hi-he-tet-len szendvicseivel. Tessék, a sajátomat is felajánlom!

S már repült is az újabb szalámis zsömle, melynek végül Metálkapocsnál lett óriási sikere. A borzas kutymorgó leké-redzkedett Endzsi öléből, és az ülések közé heveredve sokáig halkán morogva rágcsált, majd szusszanva elaludt.

Az Opel motorja zsongítóan bűgött, amint a kilométere-ket falta. Budaörs... Törökbálint... Biatorbágy... Hercegha-lom... Az autópályán olykor kamionok bukkantak fel, főleg a szembejövő, túloldali sávokban.

Angelina feje az ablaknak koppant. Endzsi eljátszott a gondolattal, hogy talán becsúszthatná nővére nyitott

szájába a rongyos szalvétát, amit Metállkapocs a szendvicséből meghagyott, de aztán rájött, hogy ez a poén nem volna méltó hozzá.

Nagyi nem is sejtí, hogy hamarosan újra látjuk egymást – gondolta álmatagon Endzsi. – Remélem, hogy nem szólja el magát anyuék előtt az időkutas hepajról. Nem, biztosan nem fogja. És az én garaboncom...? Hm, az enyém?! Hát...

És ekkor ő is bealudt...

– Tatabánya! – szólalt meg hosszú percekkel később Zengő Béla. Hangja a monoton motorzúgásban úgy hatott, mintha váratlan bukkanóra hajtottak volna. Ilona horkantva, nagyokat pislogva és kissé bosszúsán nézett a férjére. Angelina és Metállkapocs tovább aludtak, ám Endzsi szintén felébredt. Mögöttük a nap már aranyló fénysávot vetített az égre, jelezve, hogy hamarosan szándékában áll felkelni és éltető meleget árasztani a világ Magyarország nevezetű szegletére.

– Ha most kinéztek jobbra, fel a hegytetőre, akkor láthatjátok a Turulmadár szobrát – közölte Zengő Béla egy olyan idegenvezető hangján, aki csupán azért tájékoztatja az utasait, mert különben pépesre unná magát a volán mögött. – Balra lenn, a völgyben pedig Tatabánya városa...

Ekkor Metállkapocs hirtelen felugrott, és félrelökve Endzsi térdét, a két első ülés közé fúrva magát ijesztő, vad, sőt őrzőgő csaholásba kezdett...

*Valahol, valamikor – csak annyi biztos:
egész máshol és máskor*

A vastag kőfalak keskeny lőrésablakain át sós tengeri levegő áradt a szobába, kísértetiesen lebegtetve a könnyű függönyöket. A falikarokba tűzött szurokfáklyák sercegeve meg-meglobbantak, nyugtalan lángjaikkal vibráló, szemfájdító fényt

árasztva szerte. A hatalmas tűzhely mélyén fahasábok halma izzott, majd halk roppanással önmagába roskadt, és bágyadt szikrákat szórt.

A rozzant asztal mellett, magas karszékeben egy férfi ült. Előtte kapkodó írásjelekkel telerótt pergamenek és néhány kusza térkép, amiken vörös és fekete vonalak, nyilak s egyéb alakzatok éktelenkedtek. Az üvegcsék, melyek oldalán lefolyt és megszáradt a tinta, a bennük meredező lúdtollakkal együtt nyugtalan árnyékokat vetettek a felgömbült szélű lapokra.

A férfi úgy mozdult, miként a csúztól szenvedő, elgyötört aggastyánok szoktak, pedig még alig múlt harmincöt éves. Kun módira szabott, hódprémmel szegett, drága bársonykaftánt viselt, amit azonban rég megszáradt koszfoltok tarkítottak. Válláról a szék támlájára lökte vastag bekecsét, ami alatt eddig átmelegedni próbált, majd előrehajolt, és a boroskancsóért, valamint a mellette várakozó aranykehelyért nyúlt. A keze remegett, miközben töltött magának, vörös cseppekkel pettyezve be az asztalon heverő irományokat.

A vasalt tölgyajtón túl tompa szavak hallatszottak. Előbb férfihang, amire rekedt nő felelt, majd nemezcizmák súrlódása szűrődött át a réseken. A vaskilincs fájdalmas nyikorgással engedett, s az ajtó kitárult. Bár a tenger felől meleg szél fúj, a szobán átsöprő huzatot érezve a férfi lecsapta boroskelyhét, és visszarángatta vállára az ékköcsatos kabátot.

– Megparancsoltam, hogy senki... – kezdte ingerülten, majd felnézve hirtelen elhallgatott. – Vagy úgy: hát ön az, aszszonyom?!

Ráncos szoknyája, a légvonattól hirtelen felfúvódó, fekete felleghajtója és válláig érő, sűrű szövésű gyászkendője ellenére a nő törekenynek, madárcsontúnak tűnt. Lassan lépdelt az asztalig, s megvárta, míg mögötte az ör becsukja az ajtót.

– Felség... – szólt eztán száraz, alig hallható, ellentmondást mégsem tűrő hangon.

A férfi megkapaszkodott széke karfájában, és keserves lassúsággal felállt. Az oldalára kötött díszes kard nekikoppant a

faragott bútor lábának, s a durva zaj visszhangot vert a szinte teljesen üres, rideg helyiségben.

– Hát nem maradt más út? – szólt a férfi, bár valójában senkitől sem várt választ. Ezután biccentett néhányat, majd megkerülte az asztalt, és a nő elé állt. Bár a háta láthatatlan súlyoktól görbült, s minden mozdulata kínkeserves erőfeszítésébe került, valahogy mégis magasabbnak tűnt az asszonynál.

A nő fekete felleghajtója szétnyílt, s alóla két madárcsontú, sárga bőrrel, s alatta idegesen rángó inakkal bíró kéz került elő. A zárt ujjak szétnyíltak. A sima tenyéren apró, szürke, hosszúkás holmi hevert.

A férfi hosszan nézte a tárgyat, miközben levette fejéről a keskeny fémpántot, mely eddig koronaként szolgált, és az asztalra dobta azt. A mellkasa úgy zihált, mintha épp most mászna meg valami láthatatlan, nagy hegyet.

– Felség! – szólalt meg ismét a nő sűrű gyászfátyla alól. A hangja olyan volt, mint a kiszáradt kútban pergő homok zörgése. – Itt az idő!

A férfi ismét biccentett, majd remegő ujjakkal az asszony tenyerén heverő apró, emberi csontocska felé nyúlt...

A kocsiban mindenki egyszerre kiabált.

– Hallgassd el a kutyádat, mert esküszöm, hogy nyomban kivágom az ablakon! – bömbölte Zengő Béla.

– Megveszett, jaj nekem, ez a dög biztosan megveszett! – sikította Zengőné Ilona az anyósülésen hadonászva, amitől persze rögvést belegabalyodott a biztonsági övébe.

– Babettkicsim, Babettkutyus, mi bajod? – húzódott az ülés sarkába Angelina, aki mély álmából ébredve azt se tudta pontosan, hol van.

Egyedül Endzsi maradt csendben, és próbálta elkapni a két első ülés között vergődő ebet. Metállkapocs valóban úgy viselkedett, mintha megveszett volna. Nyálcseppeket fújva, tépőfogait villogtatva próbált előrejutni, de a sebességváltó

az útját állta. A kutya vad vicsorgással kapott bele anya ülésének a szélébe, majd őrjöngő csaholással veselkedett neki a következő rohamnak.

Az Opel bögő motorral száguldott tovább a belső sávban. Apa épp egy pótkocsis kamiont előzött, s próbált egyszerre ügyelni az útra, s arra, hogy Metállkapocs nehogy beleharapjon a karjába.

– Vidd már innen...! – ordította a sokat látott taxis.

– Bééélaaaa! – dobott rá a hisztériára még egy púpozott lapáttal a felesége.

Endzsinek végre sikerült elkapnia Metállkapocs nyakörvét, s mielőtt a kutya átvergődhetett volna a sebváltó rúdján, visszarántotta őt az ölébe. A szőrös mancsok vadul kaszáltak a levegőben, s a lány érezte, amint néhány karom végigszántja a vállát, beleakadva a pólójába. Megpróbálta lefogni az ebet. Metállkapocs mogyoróbarna szemében eszelős rémület villogott. A kutya megfeszítette magát, majd egyetlen éles nyüszítést hallatva ismét szabaddá vált, s lezuhant az ülések közé.

Mindjárt beleőrül a rettegésbe! – futott át Endzsi agyán a felismerés. – *De...*

És ekkor megérezte... A pólója alatt, a két melle között perzselő forróság égette a bőrét. Lenézett, s látta, hogy a Strázsakó zöld árnyalatokkal kevert naparany színben ragyog át a szöveten! A következő pillanatban Angelina ragadta meg a karját. A három perccel hamarabb született iker tekintetében ugyanaz a halálos rémület ült, mint a lábuknál vergődő, vékony hangon csaholó kutyaéban, s az ő blúza alatt lévő medál is bűvös fényt ontott.

Anya tovább sikoltozott, apa pedig dühödten káromkodott. Az autó megrándult, majd lassan oldalra sodródott, mintha vissza akarna fordulni. Zengő Béla tövig taposta a féket, s ettől a hátsó ablakba zsúfolt holmik pergőtűzként csapódtak a hátuknak és tarkójuknak, vagy repültek át a kocsiksi légtérén. Endzsi halálos rémületbe dermedő tudata csupán egy-egy rettenetes állóképet fogott fel:

A mellettük haladó kamion hatalmas kerekei...

Apa karja, amint a kormányba kapaszkodva kitámasztja magát, és iszonyattól elkerekedő szemmel bámul a szélvédőn túlra...

A lassan felborulni látszó táj...

Anya kétségbeesetten kapaszkodó keze, s rajta a kidudorodó, kék erek...

Az aszfalthoz súrlódó gumik elnyújtott sikolya...

Zaj... Rettegés... Lassuló idő...

Angelina valamit kiabált, miközben jobb karját kinyújtva, előremutatott. Endzsi követte tekintetével a jelzett irányt.

Tatabánya eltűnt. Az autópálya folytatása, a széles völgy és a hegyek szintén. A helyükön legalább száz emelet magas, a felkelő nap fényében türkizkéken csillogó, fehér tajtékot görgető vízfal nyújtózott az ég felé. A kamion – ami nem fékezett, így megelőzte őket – teljes sebességgel rohant neki, s nyomban ízzé-porrá zúzódott.

– Neeem...! – üvöltötte tehetetlenül Zengő Béla, majd oldalra kapta a kormányt.

A családi taxi felborult, megpattant, a levegőbe emelkedett, majd pörögve-bukdácsolva a gigantikus vízfalba csapódott...

KócSörény halkán horkantva állt meg a meredély szélén. Két mellső patája alól néhány laza kavics hullott a mélybe, a kis taki mégis magabiztos és nyugodt maradt. Lovasa előrehajolt, és tenyerével megpaskolta az állat nyakát.

– Mondd csak, hát nem gyönyörű?

KócSörény elégedetten zörgette meg a fogai közé feszülő zablát. Odalenn, a Réztükör-tó felé szélesedő völgyben Bázareketyés lakói még az igazak álmát aludták. A girbe-gurba utcákat könnyű pára lengte be, de keletről, a magas hegyeken túlról már a napfelkelte fényei sziporkáztak. Ló és lovasa a Karéjos meredek oldalán állt, épp ott, ahol az egyébként sűrűn zöldellő hegyoldal szakadékot képzett, kivillantva meztelen, hófehér szikláit. Mögöttük a szél meg-megzúgatta a vadon lombjait, ám ezt a komor hangot egyre gyakrabban ékítették ezüstcsengettyús trillázásukkal az ébredező madarak.

A taki hátán ülő fiú szarvasbőrből varrt nadrágot, lovaglósizmát és bő ujjú, fehér gyolcsinget viselt. Vállig érő, barna hajával kacéran játszadozott a szél, olykor a nemes vonású arca söpörve néhány tincset, ám Kaplonyt ez cseppet sem zavarta. Tekintete a völgyben megbúvó városkát, a kikötő mólójánál horgonyzó lapátkerekes hajót, majd a szemközti, Kecskedvenznek nevezett hegyet, s az annak oldalában egészen a tóig ereszkedő Rézerdő zöld levéldunyháját vizsgálta.

– Keresel valamit? – szólalt meg a szakadék peremén kapaszkodó mogyoróbokor ágai között egy kilinkó. – Vagy inkább... *valakit?!*

– Nyékberzeng! – ismert rá az apró szitakötekedőre az ifjú garabonc. – Ugyan kit keresnek?

– Hát honnan tudhatná azt egy magamfajta mitugrász tündérféle, ugyebár? – tárta szét piciny karjait ravasz mosollyal Nyékberzeng, miközben a levegőbe emelkedett, hogy azonos magasságba kerüljön a lovassal. – Én csak zürmögök erre, meg zürmögök arra, s közben mit látok...?

– Ugyan mit?

– Például garaboncot téblábolni éjjel a tóparton, mikor már mindenki nyugovóra tért – kezdte sorolni a kilinkó, s közben körbepülte a takit és lovasát. – Vagy garaboncot a Kecskedvenc csúcsán, amint a teliholdba bámul... Sőt, láttam már garaboncot a szanatórium tetején is ücsörögni, a mindig néma vízköpők társaságában, ahogy kelet felé bámul, és közben ábrándos tekintettel csillagokat számlál.

– Még hogy ábrándos tekintet! – Kaplony bosszúsan rántotta oldalra a gyepőt, mire KócSörény nyomban elfordult a völgytől, hogy visszatérjen arra a keskeny erdei ösvényre, amin korábban érkeztek. – Túl sok nektársört ihattál, barátom, azért képzelepsz!

– Akár igazad is lehetne – röppent Nyékberzeng a fiú nyomába. – Csakhogy azt a bizonyos garaboncot én nem csupán ma éjjel, de az utóbbi két holdforduló alatt már számtalanszor láttam efféle fura helyeken és helyzetekben!

– Nahát! – mordult Kaplony a fák közé léptetve takiját. – Igazán?

– Hát ja! Szerintem titkos küldetése lehet neki. Vagy bántják a szelek.

– Mi?!

– Úgy értem az északi szelek, amik reumát, csúzt meg hasonló randa sajgásokat okoznak.

– Nem túl fiatal még az ilyesmihez a te képzelt garaboncod? – ment bele a játékba Kaplony.

– Aki elég idős a szerelemhez...

– Na, most már elég legyen, rovarmanó! – csattant az erdő visszhangos csendjében a garabonc hangja. – Azt ajánlom, hogy rebbenj másfelé, és pimaszkodj mással!

– Sajnos nem tehetem – sóhajtotta Nyékberzeng. – Meg kell vallanom: mióta az ikerlányok oldalán belekóstoltam a kalandozásba, egyszerűen trottyantra unatkozom magam a Rézerdőben. A kilinkó-mindennapok unalmasak, zajosak és semmitmondóak. Nyékapisztrán valamiféle nemzeti hőst csinált belőlem, és ahányszor csak elér a vaskos karjaival, folyton a hátamat lapogatja, mondván: én vagyok a legzürmögőbb kilinkó, akit valaha is megtúrt magában az erdő. Persze jól tudom, hogy a vén szárnycincáló ezzel csupán a saját népszerűségét akarja fényezni.

– Milyen szomorú – gúnyolódott Kaplony.

– Igenis az! – A kilinkó KócSörény két füle közé röpönt, és megpróbált leszállni a taki kobakjára, de az nagyot horkantva, fejét rázva tiltakozott. Nyékberzeng feljebb rebbent hát, majd a levegőben tolatva zürmögött és csacsogott tovább. – Ráadásul az én egyetlen, nagyvilági cimborám, Nyéktüske is eltűnt, mint földgiliszta a rigóbegyben! Pedig neki mindig akadt valami remek ötlete, ha épp unaloműzésre volt szükség. Szóóóóval száz szárnycsapásnak is egy zuhanás a vége: nincs más, akivel a régi, szép időkről diskurálhatnék, csak te!

Kaplony kétkedve húzta el a száját, ám e fintorba mosoly keveredett.

– Rendben, beszélgethetünk – szolt végül. – De egyetlen szó se essék holdat és keleti csillagokat bámuló, mesebeli garaboncokról!

Nyékberzeng olyan mozdulatot tett, mintha cipzárt húzna be a száján, s közben nagyot bólintott.

– Ahogy parancsolod – mondta. – Akkor csak azt áruld el nekem, hogy... mondjuk *úúúúgy* egytől tízig... mennyire hiányzik neked?

– Kicsoda?

– Hát KócSörény gazdája, te ló! – fújta fel a képét megjátszott haraggal a kilinkó. – Tudtommal ugyanis Jetta néne ezt a takit két hónappal ezelőtt Endzsinek ajándékozta! Just eszembe: az is érdekelne, vajon miért őt hoztad el az istállóból erre a hajnali merengés... akarom züzmögni: *kirándulás-ra*, és nem a saját hátasodat, Sárkányt?

Kaplony máris kutyául bánta, hogy szóba állt Nyékberzenggel, hisz tudhatta volna...

A taki hirtelen megtorpant.

– A válaszodra várok, garabonc! – vonta össze a szemöldökét a szitakötekedő, de Kaplony már nem figyelt rá.

KócSörény topogni kezdett, és egyre vadabbul rázta a fejét.

– Hó, netene, hé! – próbálta nyugtatni a garabonc, ám amint jobb tenyere a taki nyakához ért, az állat felágaskodott, és rettegéssel telt nyerítést hallatott. Kaplonynak minden erejére szüksége volt, hogy a ló hátán tudjon maradni. KócSörény a következő pillanatban kirúgott, és a keskeny erdei ösvényt követve, vad vágatába kezdett.

– Most mi van?! – süvöltötte Nyékberzeng, ágakat kerülgető, szédítő repüléssel követve a garaboncot. – Rendben, ha nem akarsz válaszolni, én...

Ekkor végre a kilinkónak is feltűnt, hogy az erdőben valami nagyon nincs rendjén! Lelassított, várt, majd egy helyben lebegve fülelt.

A madarak...! Halálos rémülettől hajtva százezernyi szárny csapdosott, s emelte gazdáját a vadon fölé. A lombkoronában mókusok, gyíkok és más lények tapadtak reszketve a gallyakhoz. Odalenn, a bokrok és füvek árnyékában se regnyi apró állat szedte a lábát, távolabb pedig vaddisznók, szarvasok, rókák és őzek rohantak, maguk se tudva, hogy hová, csak el... el... el innen, minél messzebb a völgytől.

Kaplony jó kétszáz méterrel távolabb esett le a takiról. KócSörény tovább vágatott, oly kétségbeesetten rázva szép fejét, mintha maga a Halál sarkantyúzná. A garabonc sajgó tagokkal, szédelegve hevert az ösvény közepén. Mikor

letámasztotta a két tenyerét, hogy felkeljen, azonnal meg-
érezte... aztán már hallotta is... végül az izmai, a szíve, a
gyomra és a csontjai is beleremegtek abba a távoli, mélyről
jövő dübörgésbe, amit a teste alatt kinkeservesen rángó,
földrengéstől vonagló hegy keltett...

Felfelé szálló, ezüstös buborékok mutatták neki a helyes
utat.

Endzsi teljes erejével küzdött, hogy kiszabadítsa magát,
de valami folyton visszahúzta. Körülötte a víz egyre söté-
tebb, zavarosabb, átláthatatlanabb lett. A keze sima üveget,
majd puha tetőkárpitot tapintott. A dereka felé tapogatózott,
s végre megtalálta a kallantyút. Nagyot rántott rajta, majd
kifelé kezdte tolni az ajtót, de azt a víz nyomása folyton visz-
szataszította. Mire sikerült kiszabadulnia a gyorsan süllyedő
kocsiból, már alig maradt levegője.

Felfelé rúgta magát, ám valami továbbra is lent akarta
tartani. Vakon hadonászott a sötét vízben, hogy letépje ma-
gáról a holt súlyt, ami valahogy beleakaszkodott a ruhájába.
Az ujjai hirtelen gubancos szőrre találtak. Metállkapocs!
Endzsi belemarkolt a kutya bundájába, s a vergődő állatot
magához ölelve, fél kézzel és két lábbal tempózva igyekezett
felfelé. Mikor a feje kibukkant a hullámok közül, zihálva
nyelte a levegőt, és közben a vállára fektette Meti csapzott
fejét. A kutya hangosan sírt, de ebből legalább tudhatta,
hogy él.

Endzsi körül sötétszürke hullámok ringatóztak. A teste
hol felfelé lendült, hol lefelé süllyedt, de az égbolton kívül,
amit világoskékre festett a reggeli napfény, semmit sem lá-
tott. Karnyújtásnyira tőle néhány nagyobb légbuborék ért
a felszínre, és bugyogva oszlott szét. A nyomukban feke-
te olajfoltok, majd néhány kárpitdarab, papírfecni és egyéb
szemét érkezett. Endzsi gyomrát görcsbe rántotta a ré-
műlet.

Ha azt akarta, hogy ő és a kutya is a víz felszínén maradjon, egyfolytában tempóznia kellett. Metállkapocs sajnos nem könnyítette meg a dolgát: mióta levegőhöz jutott, még vadabban kapálózott, s mindenáron a fejére akart mászni.

– Maradj veszteg, kü...

Valami megragadta Endzsi jobb bokáját, és a víz alá rántotta őt. Metállkapocs kisiklott a karjából, s ahogy a lány felfelé nézett, alulról látta a gyorsan távolodó, hevesen kapálózó kutyát. A három perccel később született iker bal lábával hatalmasat rúgott, de csak a víz lágy, marasztaló ellenállását érezte.

A következő pillanatban görcsösen kapaszkodó ujjak markoltak a derekába. Endzsi engedte, hogy lehúzzák, s amikor szembekerült Angelinával, beletérdelt a nővére hátsába. Kénytelen volt fájdalmat okozni neki, mert tudta, hogy a pánikba esett lány máskülönben sosem engedné el, s végül mindketten megfulladnának.

Amint Angelina elernyed a kintől, Endzsi megragadta, és a felszínre vonszolta őt. Mindketten fuldokolva nyelték a levegőt, Metállkapocs pedig hangosan vinnyogva evickélt vissza hozzájuk.

– Anya?! – sikította Angelina, mikor végre meg tudott szólalni. – Hová lettek?! Apa, felelj! Anyu, hol vagy?

A két lány összekapaszkodva taposta a vizet, s közben ide-oda kapkodták a fejüket, hátha felfedezik a szüleiket. A sűrű hullámok alól valóban egyre több roncsdarab, törmelék, benzin- és olajfolt bukkant fel, de embert egyet sem láttak. A víz egyhangú, közönyös locsogásán kívül csupán Meti halk vinnyogása keltett zajt.

– Aaaanyaaaa! – üvöltötte hisztérikusan zokogva Angelina, majd ellökve magát a testvérétől, úszni kezdett.

– Állj meg, te agyatlan! – kiáltott utána Endzsi. – Nem válhatunk szét, különben végünk!

Az Első Ikerkét azonban már semmi sem érdekelt. Hatalmas karlendítésekkel távolodott, s tán el is tűnt volna a messzeségben, ha alulról hirtelen rá nem ront valami, hogy

a levegőbe dobja. Endzsi látta a víz mélyéről felfelé törő, fekete szörnyeteget, de már nem maradt ideje kiáltani. Angelina fájdalmas sikolyt hallatva emelkedett ki a hullámok közül, majd zuhant vissza, egyenesen a „támadójára”.

Tompa puffanás és nedves gumi keserves nyiszorgása hallatszott. A vízen egy feszesre fújtt, hatalmas traktorbelső lebegett, mely az imént akkora sebességgel ért felszínre, mintha fókára vadászó gyilkos cet volna. Endzsinek lila gőze sem volt arról, vajon honnan kerülhetett elő ez a különös alkalmatlóság, azt azonban röggvest felfogta, hogy talán megmentheti az életüket.¹⁶

– Kapaszkodj bele! – kiabálta Angelinának, aki az ütéstől bágyadtan lebegett a vízen. – Hallod, tesóm? Öleld már át azt rohadt a gumit!

Endzsi egyszerre érzett iszonyú dühöt és bénító rettegést. Vadul tempózott, s mikor végre elérte a traktorbelsőre, gyorsan átkarolta azt, majd segített Metállkapocsnak felmászni rá. A kutymorgó behúzott farokkal, csöpögve és vacogva egyensúlyozott a vastag, egyfolytában imbolygó gumin.

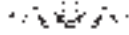
– Jól vagy? – fordult ekkor Endzsi a nővéréhez. Angelina immár mindkét karjával erősen kapaszkodott, de vacogó ajkait szorosra zárta, és nem válaszolt.

Endzsi adott magának néhány perc pihenőt, majd összeszedve minden erejét, amennyire csak bírt, felhúzódkodott a traktorbelsőre. Ahogy derékig kiemelkedett a vízből és körülnézett, hirtelen minden ereje elhagyta, és visszacsúszott.

Az ikreket és a kutyát egészen a látóhatárig egyhangú, lágyan ringó, szürke hullámok vették körül...

---

¹⁶ Mi azonban elárulhatjuk: az autópályán, közvetlenül a családi taxi mögött Broncsérák Vincéné leharcolt Wartburgja falta (na jó: inkább csak melán csipegette, csócsálta, nyámnyogta) a kilométereket, tetején eme felfújtt traktorbelsővel, amit a leleményes asszony meglepi ajándéknak szánt a Boldogasszonyi-tó partján nyaraló unokáinak. Aztán jött a vízfal...

Arra riadt, hogy körülötte a világ épp darabokra hullani készül. Az emeleti ablakon túl úgy záporoztak a tetőcserepek, mintha bordó eső hullana az égből, melynek cseppjei fülhasogató zajjal csattannak szét az utca púpos hátú macskakövein. Valahonnan messziről, meghatározhatatlan irányból mély morajlás hallatszott, s neki erről rögvest az jutott eszébe; talán a Kecskedvenc és a Karéjos akarnak öltre menni egymással, sziklatestük között morzsolva szét Bázarekettyés aprócska városát.

Félresöpörte szemébe lógó, szőkésbarna tincseit, majd kiugrott az ágyból. Meztelen talpával érezte, ahogy a ház remeg, rázkódik és megdől. A falak nyögtek, a mestergerendából por szitált, és pengő zajt hallatva repedt meg keretében az ablaküveg.

Valaki két ököllel verte a hálószoba ajtaját.

– Úrfi! – üvöltötte a túloldalról Szömöröcsök, a Türje család kajla szolgálégénye, aki még csak a napokban töltötte be a tizenharmadik évét. – Savanyác úrfi, a Szépasszony szerelmére kérem, ébredjék kend!

– Ugyan mit tudhatsz te még a szépasszonyokról meg a szerelemről? – morogta a szoba közepén egy szál alsóban egyensúlyozó srác, majd így kiáltott: – Lazíts, Szömikém, mindjárt nyi...

Irtózatos dörrenés torpantotta meg Savanyác szavát. A Türje család háza még annál is erősebben ingott, mint addig. Hallani lehetett, amint szerte a szobákban tárgyak hullanak a padlóra, bútorok borulnak fel és menekülő emberek ordítoznak.

– Gyűjjön már, ifiúr, míg fejünkre nem szakad ez az egész miskulancia! – visította a zárt ajtón túlról Szömöröcsök.

– Fuss nélkülem, én majd követlek – kiáltotta Savanyác, aki az ide-oda lóduló padlón tántorogva épp az ágyneműjét túrta fel. – Csak tudnám, hova tettem a nadrágomat!

Fél perccel később már úgy-ahogy felöltözve ugrott az ajtóhoz, ám amikor kezét a zárba tette, a fal hirtelen malterport fújva megroggyant, és a plafonon karnyi vastag repedés futott keresztül. Savanyác elfordította a kulcsot, az ajtó azonban, bár teljes erőből húzta, mégsem nyílt ki. A falak kezdtek megadni magukat, a tető iszonyatos súlya szétrepesztette a gerendákat, így a vén nyílászáró a saját tokjába ékelődött.

– Azt hiszem, ezt teljes joggal nevezhetjük szorult helyzetnek – morogta Savanyác, majd körbefordult a rázkódó szobában, s közben így biztatta magát: – Sürgősen csillogtasd meg közismert találékonyságodat, komám, különben préselt ifiúr lesz belőled!

A Túrje család régi, nemesi família volt, így a Szépaszszony teréhez közel álló, kétemeletes házuk minden bútorra ősi, vagyis derékfájdítóan súlyos és tömör fából készült. Savanyác jobban szerette a modern berendezési tárgyakat, ám most kifejezetten örült, hogy felkaphatja az íróasztala mellett álló, faragott támlájú széket, ami hirtelen támadt tervéhez tökéletesen megfelelt.

– Vigyázat odalenn! – kiáltotta, bár biztos volt benne, hogy fölöslegesen, hisz a várost elborító, iszonyatos zaj miatt senki sem hallhatta őt.

Az ősnemesi ülőalkalmatosság csodás ívben repült, telibe találva és nyomban be- (vagy inkább ki-?) zúzva az ablakot. Savanyác felkapta és a jobb karjára tekerte köpönyegét, annak védelmében törve, öklözve, söpörve ki az ablakkeretben maradt utolsó üvegszilánkokat. Mikor végzett, kihajolt az ablakon. Odalenn az utcát pozdorjává tört tetőcserepek vastag rétege takarta, amin holtra rémült emberek bukdácsoltak, két karjukkal védve a fejüket a fentről hulló törmeléktől. A föld azonban már nem rengett, a völgy elcsendesedett, és a hegyek gyomra sem morajlott tovább. Az ősnemesi szék széttörve hevert az ablak alatt, s tőle alig karnyújtásnyira Túrje városmester hálósipkás, fehérpendelyes alakja tűnt elő a gomolygó porból. A pocakos férfi remegő ajkakkal,

csukladozva meredt a súlyos bútordarabra, ami elől az imént épp csak el tudott ugrani.

– Bocsesz, bácsikám! – kiáltott le neki Savanyác, majd megragadva az ablaka mellett tekergő körtefaágat,¹⁷ átlenyúlt a párkányon. Sokszor szökött már meg ily módon szigorú nagybátyja elől, aki egyben a nevelőapja is volt. Túrje uram ugyanis sosem tűrte volna, hogy rég eltűnt öccsének fia éjszakai dorbézolásokra induljon a kikötőbe vagy a városka rosszírú kocsmáinak egyikébe. Mondom: nem tűrte volna, ha tud róla! Csakhogy a morc öregnek mind ez idáig eszébe sem jutott olyan örültség, hogy a szobafogságra ítélte Savanyác esetleg a ház falához tapadó körtefa ágát használhatja lajtorjaként. Most azonban, ahogy a zuhanó szék és a várost rázó földrengés sokkja kezdett elmúlni, a derék városmester egyre növekvő gyanakvással figyelte, amint nevelt fia mókusokat megszügyenítő ügyességgel ereszkedik lefelé.

– Erről még el fogunk beszélgetni! – jelentette ki Túrje uram, mikor Savanyác és a közben előkerült Szömöröcsök talpra segítették. – El bizony, fiatalúr!

– Jobban örültél volna, bácsikám, ha a szobámban maradtok? – vigyorgott a srác. – Egy szavadba kerül, és visszamászom! Úgy tűnik, a bulinak már úgysis vége.

– Mászol te a... – harsant a városmester hangja. – Mindjárt megmondom, hova! Szömöröcsök!

– Igenisparancsára, naccságosúr! – hadarta az egyetlen szál madzaggal megkötött, de legalább térdig érő gatyában feszítő szolgálgeény. Még szalutált is hozzá, miközben rőtvrös, borzas hajából fehér malterpor lebbent a hajnali ég felé.

---

¹⁷ Mint tudjuk, Bázarektyés városa két hegy közé, keskeny völgybe épült, így a lakosok folyton helyszükében voltak. Mivel imádták a gyümölcsöket, ezért a barack-, cseresznye-, meggy- és körtefákat közvetlenül a házfalak tövébe ültették, és megfelelő irányba nyesték az ágaikat. Így számtalan ház kőfalára tapadtak repkényhez hasonlatos, „lepréselt” fák, melyek fura ága-in dús termés fityegett.

– Kapard elő Kricsmit, a legjobb lovunkat, ha kell, akkor az istálló romjai alól, és kösd a homokfutó elé! – adta ki az utasítást Túrje uram. – Nyomban indulunk a szanatóriumba!

– Hát oda meg minek? – kérdezte Savanyác, aki látta, hogy a keskeny utcákból egyre több kétségbeesett rekettyési lakos tántorog elő, és mind a városmester felé igyekeznek. – Szerintem itt most nagyobb szükség volna rád, bácsikám! Tudod: tűzoltás, romeltakarítás, fosztogatók fültövön legyintése, köztéri bográcsgulyás-osztogatás, miközben polgárbiztató beszédet tartasz arról, hogy a földrengésért természetesen az a fickó felelős, aki a legközelebbi választásokon majd el akarja orozni tőled a városmesteri címet.

Túrje uram kerek arca hirtelen vörösbe borult, vaskos tokája remegni kezdett, két kövérkés ökle pedig dühödten kaszálta a kőportól terhes levegőt, miközben így üvöltött:

– *Én* vagyok a nép által megválasztott városmester, tehát *én* tudom a legjobban, mit kell tenni katasztrófa idején! *Én* pedig azt mondom: most azonnal felülünk arra az átokhúzta, kintaszajtott homokfutóra, és irány a szanatórium! Mert *én* tudni akarom, mi döntötte romba az *én* városomat, és a nyakamat... Érted, fiacskám?! A *nyakamat* teszem rá, hogy Jetta ráncos, aszott, remegő keze bizony könyékig benne van a dologban!

Savanyác a közelben álló polgárokkal együtt döbbenet nézte a hálósipkás városmestert, akit még sosem láttak ennyire kifacsarodni önmagából. A földrengés ugyan elmúlt, a felkelő nap is kék égre lept, de a romos városka fölött mégis mintha komor viharfellegek gyülekeztek volna.

Jetta anyó a Palota középső, félköríves erkélyén állt, és egy háromlábú távcsövön keresztül az erdőn túl elterülő Bázarekettyést vizslatta. A Réztükör-tengerszem felé szélesedő, V alakú völgyből itt-ott fekete füstoszlopok emelkedtek az égre, pontosan megmutatva, hol ütött ki tűz a városban.

A szeszélyesen kanyargó utcákon emberek szaladgáltak, kezükben szorongatva a rogyadozó házakból kimentett, szegényes holmijukat. A Szépasszony terének közelében tűnt legnagyobbnak a pusztítás. Ott három olyan emeletes ház is akadt, ami teljesen összedőlt, míg több másik csálén, egymásnak támaszkodva, behorpadt tetővel épp csak állt. Tormacsu mester hallé és vadsült Zamatbarlangja és Jóleány Jolán úrikissasszony varrodája a földdel lett egyenlő, ám a Baglyod Könyv- és Kódexáruda sem járt sokkal jobban.

– A Kecsehegy indulhatott meg – vélte ráspolvos hangon a szalon nyitott ajtajában álló Hitvánd asszonyság. – Azt mondják, a leszakadt partfal arrafelé három utcát is betemetett.

– Aligha adhatunk a rémület okozta pletykákra, kedvesem – sóhajtott Jetta néne, elszakítva tekintetét a vész sújtotta városról. – Innen legalábbis a Kecsehegy teljesen érintetlennek tűnik. A földrengés, ha valóban az volt, sokkal távolabbi bajról üzent.

A Szépasszony Szanatórium alsóbb szintjeiről haragos kiabálás, hisztérikus sírás és ajtócsapkodás szűrődött fel.

– A lakóink mind nagyon nyugtalanok – mondta Hitvánd asszonyság. – Nem csoda, hisz egytől egyig olyan, ma már nem létező történelmekből származnak, melyekre rajtuk kívül senki sem emlékszik. Azt ígértük nekik, hogy a szanatóriumban semmi vész nem érheti őket. Most meg reng alattuk a föld, és Bázarektyés szép házait tűz emészti. Azt hiszem, jobb volna, ha lemennék közéjük. Félek, hogy a szobacselédek egyedül nem lesznek képesek lecsitítani őket.

– Persze, menj csak! – biccentett Jetta néne, továbbra is a távoli várost kémelve, de immár szabad szemmel. – Ha szükség volna rám...

– Azonnal szólok – nyugtatta meg főnökasszonyát a szobacselédek *szutyogatója*.

Miután Jetta egyedül maradt, a kőkorlátra támaszkodva a két tenyerébe temette az arcát, és keserű sóhajt hallatott.

– Árpád, maga drága bolond, bár itt lenne most velem!

A halk szavakra csupán a szanatórium rémült lakóinak távoli siránkozása felelt.

Jetta néne rettenetesen fáradtnak érezte magát. Jó két órája lehetett, hogy a Kincstárban tért eszméletre, és persze megint csak fogalma sem volt arról, miként került oda. Másnak sosem vallotta volna be, de ezek az egyre sűrűbben jelentkező emlékezetkiesések halálra rémítették.

Vénségemre alvajáró lettem! – gondolta a rideg, legező alakú terem közepén állva, s közben keserű mosolyra húzta a száját. Csak ezután vette észre a faliszekrényekből kirángatott, padlón heverő holmikat. Fürgén rebbenő tekintete gyors leltárt készített, s alig fél perccel később már tudta, mi hiányzik.

Én vettem volna magamhoz? – töprengett. – Az nem lehet, hisz akkor nálam kéne, hogy legyen. Tehát valaki más vett rá, hogy lehozzam őt magammal... Vagy egyedül jöttem, és ő követett.

A kazamaták szokás szerint csendesnek és kihaltak tűntek. Miközben Jetta a járókeretére támaszkodva visszakoppcsozott a feje fölött terpeszkedő szanatóriumba, elhatározta, hogy a szétszórt, összetört, megcsúfolt holmikkal majd később törődik. A legfontosabb most az, hogy mihamarabb szót váltson Tühütümmel, kikérve a táltosprofesszor véleményét a rablásról és annak lehetséges következményeiről.

Csak hogy a vén varázstudót sehol sem találták, pedig miután Bázarektyés alatt rengeni kezdett a föld, mindenki őt kereste, aki csak a házban élt és mozgott.

– Naccsága kérem, a Csegő apó aztat mondja, hogy Tühütüm mester mostanság annyit bolyongott éccakánként, mint aki mán nem is eleven, de kísértetmódra hótt – hebrencselte a lepcses szájú szobacseléd, Cseperka. – Oszt ha engemet teccik kérdezni, naccsága, hát én se mondhatok mást, csak azt, hogy az a tátosbot, amit mindég magánál hord... Már mint a Tühütüm mester, na! Szóval az a szerszám, amiből mindenféle ocsmányságos férgek meg sírföldben kurkászó bogárborzadályok másznak elő... No, hát attól a bottól

engemet is mindég megtalál a fogvacogós hideglelés! Pedig úgy mondják az emberek, hogy nekem a bűvösséget állnom kéne, hisz az én ükanyám szintén látó asszony vót. Nem is akármilyen, hanem olyan vérmesfajta, akinek egyszer se kellett mondani, oszt máris szemőcsöt olvasott az ellensége orrára, mivelhogy hirtelen indulatú asszony vót az én édes ükömlellem! A tátosmesterrő viszont én se nem tudom, hogy éppeg hol lehet szegény, mert magam egész este a konyhában...

Ekként folyt a számolatlan és szertelen szó a Szépasszony Szanatórium többi cselédjéből is, de a kérdés – hová tűnhetett Tühütüm? – megválaszolatlan maradt.

Nem csoda hát, hogy az erkély kőkorlátján könyöklő Jetta kezdte úgy érezni: mindenki magára hagyta. Ráadásul minél tovább törte a fejét, annál biztosabb lett benne, hogy a kincstárból ellopott holmi és a földrengés ugyanannak a veszedelemnek a részei. Már épp azon morfondírozott, hogy Hitvánd asszonyság után csoszog, és legalább a lakókat segíti megnyugtatni, mikor patadobogást hallott. A Karéjos erdejének irányából apró taki tűnt fel, hátán a nemes tartású ifjú Kaplonnyal. A garabonc – miután sikerült befognia és megnyugtatnia a földrengéstől rémült KócSörényt – sietve a szanatóriumhoz vágatott. Nyomában apró fénycikkánás érkezett; egy kilinkó, kinek szitakötőszárnyai szivárványként ragyogtak a délelőtti napfényben.

– Mi a frásznyavalyakórság folyik itt, néne? – zihálta a fiú, miután leugrott a lóról, berontott az épületbe, majd felrohant a széles lépcsőkön, végig a lambériás folyosókon, át a szalonon, egyenesen az erkélyre. Nyékberzeng, akinek sokkal egyszerűbb dolga volt, hisz csak felfelé kellett röppennie, már rég kényelembe helyezte magát a kőből faragott virágtartók lágyan ringó páfránylevelein.

– Ezt magam is szeretném tudni, fiam – fordult a garabonc felé Jetta. – Eddig csupán annyi biztos, hogy valaki betört a kincstárba, a völgyet földrengés rázta meg, és Tühütümnek nyoma veszett.

– Hisz ez... – rázta a fejét értetlenül Kaplony. – Ez lehetetlen! A kincstárba csakis maga meg a táltosprofesszor ismerik az utat, és kulcs is csak maguknál van!

– Igaz.

– Tühütüm pedig... Nem ismerek embert, aki elbírna az ő varázserejével – folytatta a garabonc. – S hogy magunkra hagyna a bajban...

– Ha önként tette, jó oka volt rá – mondta Jetta anyó. – A táltosprofesszor már vagy hatvan éve hű barátom.

– És a földrengés? – szólalt meg ekkor Nyékberzeng. – Ha annak idején jól homályosítottak fel a rézerdei lombfokozatú tündegetemen, akkor Bázareketyés a környező hegyekkel és a Réztükör-tengerszemmel együtt az Időn kívül, bűvös védernyő alatt létezik. Így tehát egyszerűen le-he-tet-len, hogy természeti katasztrófa csapjon le ránk, míg...

Jetta és Kaplony egyszerre meredt a kilinkóra, akinek ettől elakadt a szava.

– Míg... – folytatta a félbeszakadt gondolatot a néne – ...egy újabb, különösen aljas és hatalmas időtörés fel nem borítja az egyensúlyt!

Kaplony úgy fordult a Réztükör-tengerszem irányába, mintha azt remélné, hogy a tekintete bármekkora távolságon képes áthatolni, s így meglátja, mi folyik a világban.

– Valami történt odakinn, a Határon túl – mondta aztán. – Valami rettenetes.

Jetta anyó bólintott, majd megragadta a járókeretét, s úgy csapta annak gumitalpait a kőhöz, mintha újabb földrengést akarna előidézni.

– Gyertek velem! – indult útnak az öregasszony, a szoktnál jóval nagyobb sebességgel. – Le kell mennünk a Nagy Szátvához!

Bármennyire is siettek azonban, a földszinti előcsarnokba érve újabb nehézségbe ütköztek, még hozzá a koszfoltos hálóinget, bojtos alvósipkát és dühtől céklavörös ábrázatot viselő Türje uram személyében.

– Magyarázatot kö-ve-te-lek! – üvöltötte a bázarektyési városmester. – Romba dőltek az otthonaink! Lángok martaléka a dunyhánk és lepedőnk! Korom lepi a... a... MIN-DENT korom és sár lep, úgyhogy ide nekem a felelősök nyakát, hadd szorongatom meg!

– Jobban tenné, Túrje uram, ha előbb a saját torkát bírná csendesebb, és főleg udvariasabb óbégátásra – lépett a torporzékoló férfi elé Kaplony. – Nem a városgyűlésben van: ez itt a Szépasszony Szanatórium!

Erre aztán Túrje mester sziporkázó szitkok záporát zúdította a garaboncra, miközben lopva a háta mögé lesett, hogy vajon Savanyác ott van-e. Az unokaöccse ott volt, de eszébe sem jutott részt venni a vitában. Inkább az egyik csavaros oszlopnak vetette a vállát, két karját pedig egymásba fonta, és félrebiccentett fejjel, fanyar mosollyal figyelte az eseményeket.

– Jetta, én magához jöttem – bömbölte Túrje uram, kihajolva Kaplony mögül.

– Hallom, kedves városmester – felelte a néne, ám egyetlen pillanatra se torpant meg. – Most azonban nincs időm a sirámaira. Magam is azon vagyok, hogy kiderítsem a földrengés okát, szóval...

– Tűrhetetlen skandalum! – horgadt fel ismét Túrje uram mérge. – *Én* vagyok a nép által törvényesen megválasztott... A polgárok szavazatai alapján felkent... A közakarat szerinti egyetlen és oszthatatlan vezetője Bázarektyésnek, úgyhogy...

– Úgyhogy most sürgősen visszatér a városába, és segít az embereknek megszervezni a mentést, eloltani a tüzeket, bekötözni a sebesülteket – süvöltötte a lépcsőn leviharzó Hitvánd asszonyság, akinek úgy szikrázott a szeme, mint az acél csókját érző kovakő.¹⁸ – Tudtommal ugyanis azért választották, hogy szolgálja, és nem azért, hogy cserbenhagyja

---

¹⁸ A modernebb hasonlatokat kedvelő olvasókra gondolva: „...mint a hetvenes troli felsővezetéke a Parlament előtti kanyarban...”

a városát! Különben is: egy városmester nekem NE mutatkozzék pendelyben, mert a végén még csecsemőnek nézem, és cumit cuppantok abba a folyton bömbölő szájába!

Különös, de ez valahogy hatott! Tűrje uram zavartan motyogva vonult vissza, miközben a hatalmas termetű cseleldszuttyogtató megmarkolta a könyökét, és egyre csak biccentgetve, kikísérte őt a kapun túlra. Mikor aztán Hitvánd asszonyság visszatért, egyből Savanyágra emelte parancsolóan hegyes (és kissé szőrös) állát, jelezve: ő következik. Csak-hogy mielőtt kipaterolhatta volna a fiút, Jetta anyó csendesen így szólt:

– Őt ne! A fiatalúr velünk jön!

Ezen aztán Savanyác éppúgy megdöbbsent, mint Kaplony és Hitvánd asszonyság, no meg a fejük fölött zürmögő Nyékberzeng. Kérdezni azonban e váratlan engedékenység¹⁹ okát egyikük sem merte, nehogy végül ők legyenek azok, akik kimaradnak a hegymélyi túrából.

– Csak nem bált tartanak idéfenn? – kérdezte Mózsi, a pattanásos képű liftesfiú, kinek arcán ugyan most is széles vigyor ült, a hangjában azonban feszültség bujkált. – Oda-lenn voltam, mélyen a Kecskedvenc sziklagyomrában, mégis éreztem, ahogy a völgy táncolni kezd.

– Ünnepelni van a legkevesbé okunk, kedvesem – felelt Jetta anyó, miközben ő és a többiek mind beszálltak a liftbe.

– Kérlek, vigyél minket a Nagy Szátvához.

– Csak nem...?! – komorult el a londoner ravasz ábrázata.

– Valaki már megint kerékbe törte az időt?

A kérdésre senki nem felelt, hisz egyelőre Jettáék is csak kutattak a válaszok után. Kaplony a lift egyik, Savanyác a másik sarkába állt, s bizalmatlanul méregették egymást. A kilinkó néhány pillanatig tanácstalanul zürmögött fölöttük, majd elfogadva Jetta néne néma meghívását, leült a

---

¹⁹ Hisz tudjuk, Jetta néne mennyire nem kedvelte a lobonchajú legényt, aki éveken át Kamorka tükrét használva, mint „képzeletbeli barát” lopta be magát Angelina lányszobájába!

járókeret csövére, épp a rég elfűjt, s így keményre dermedt gyertyacsonk mellé.

Tíz emelet mélyen, az egykori sóbánya gyomrában száraz, hideg levegő és ütemes morajlás fogadta őket.

– Végállomás, nincs maradás! – gajdolta szokása szerint Mózsi, miközben kinyitotta az ajtót és félrerántotta a rácsot, majd a falhoz lapulva adott utat a kiszállóknak. Kaplony ment előre, Nyékberzeng pedig kíváncsian röppent a nyomába.

– A bükkfán burukkoló bánatos békegalambját neki! – ámuldozott a kilinkó, apró kezével a sárgásfehér falat tapogatva. – Ez most tényleg...? De komolyan és igazán tutifrankó só?! Ha hozzádörzsölném a piritott szöcskelábat, már falhatnám is?

– Maradj veszteg, lomblakó! – szólt rá csendesen Mózsi. – És főleg ne taperolj össze semmit: ideleenn nekem kell rendet tartanom!

Jetta néne egyre gyorsabb *kopp... csosszanás... kopp... csosszanással* haladt a széles folyosón. A Nagy Szátva ütemes zaja, mely még a vastag kősfalakon is átmorajlott, némileg megnyugtatta, ráadásul bűvös erőt öntött a tagjaiba.

Legalább nem állt le teljesen – gondolta az anyó. – *De vajon miféle holnapot sző a világnak?*

Mikor már Mózsi és a liftajtó is eltűnt a messzeségben, Jetta a fal mellé állította a járókeretet, és kihúzva magát, segítség nélkül ment tovább. Savanyác homlokráncolva figyelte a dolgot, de továbbra sem szólt egyetlen szót sem.

A hatalmas kőkapu előtt állva már mind érezték, ahogy a hegy szikláit egyfolytában bizseregnek, dorombolnak és mormolódnak, átvéve az óriás szövívszékből áradó irdatlan erőt. Jetta két tenyerét a bejáratra fektette, majd meglökte azt. A kapuszárnyak előbb lassan, majd egyre gördülékenyebben mozogtak, szabad utat engedve a társaságnak. A Nagy Szátva gigantikus terméből áradó zaj szélviharként cibálta a hajukat. Csupán azért nem süketültek meg nyomban, mert a környező sófalakat egykor csillapító bűbájjal itatták át.

A néne és Kaplony habozás nélkül, Savanyác és Nyékberzeng viszont elővigyázatos lassúsággal lépték át a küszöböt. Jetta megmarkolta a vaskorlátot, és áthajolt fölötte. Szinte azonnal ki is egyenesedett, majd hátat fordított a teremnek, hogy a többiekre nézzen.

Máskor pirospozsgás arcát most holtfehérré fakította a rémület.

Az Időkút úgy köpte ki őket, mint csőbe húzott borkóstoló a zsírszegény tejet. Josef Teplica fájdalmas nyekkenéssel, arccal csapódott a sáros talajra. Nyékberzeng sem járt sokkal jobban, mivel az eszeveszett pörgés valahogy kicibálta őt a felöltő zsebéből, s bár megérkezve teljes erejéből rezgettette a szárnyait, mégsem volt képes a levegőben maradni.

– Ezer libatop tízezer gyökere! – jajgatott a kilinkó. – Vajon mivel érdemelte ki az én édes, drága jó mamikám, hogy az ő legszebb, legügyesebb és legmókaértőbb fiacskája így sokat szenvedjen?

A morva nyomozó nyögve emelte fel a fejét, s miközben keserű földet köpködött, zavaros tekintettel nézett körbe. Keskeny sikátor ablaktalan falait látta, melyek tövében rothadó szemét, kora tavaszi gaz és néhány lustán moccanó, kövér patkány kucorgott.

– *Prekliaty!* – mormogta az exkapitány, majd összeszedve minden erejét, feltápáskodott, és nyomban a fejét kezdte tapogatni. – A cilinderem! Hová lett a szolgálati fejfedőm?

Hiába forgolódott azonban, a szeretett tárgyat sehol nem találta. A revolvere kirepült a kezéből, és most a sárban hevert, a sétatálcáját pedig még mindig a hóna alatt érezte, de a cilinder sehol. Teplica a néhány lépésre heverő fegyver felé lépett, ám mikor lehajolt érte, a szeme sarkából mozgásra lett figyelmes.

– Tán még a szárnyam is eltört! – óbégatta Nyékberzeng, aki néhány átázott, bűzlő rongydarab közül igyekezte

kigubancolni magát. Amint a gyolcsdarabokat félrelökte, hirtelen egy szürke bundás, gonoszul cuffogó rágcsálóval találta szemben magát. A kilinkó karja gondolkodás nélkül, acélrugóként pattant előre, s apró ökle orrbakormányozta a kíváncsi patkányt, mely éles nyiffogást hallatva menekült el.

– *Hogyazarovarnyáaltapasztotta sárpalotábanszületettédés-mamád uncsitesójaáltalfarbaszúrt hétszindolmányoslótetűpotroh lenneazutolsóvacsorád, teszázszorrusnya!* – hadarta a kilinkó magából kikelve. – Hát már tápászkodni se lehet...

– Hallgass! – szólt rá ekkor fojtott hangon Josef Teplica, aki továbbra is a sikátor mélyén felfedezett mocorgást figyelte.

A nap igencsak alacsonyan járt, így a magas házfalak közé szorult árnyékok, amiket a lágyan lebbenő, hajnali pára még sejtelmesebbé tett, szinte kivehetetlenek voltak. A morva nyomozó mégis biztosra vette, hogy amit a szeme sarkából látni vél, az több, mint tünékeny illúzió. Miután felvette és a kabátja alá rejtette a revolvert, intett a bosszús kilinkónak, majd görnyedt tartással, lopakodva indult előre. A város, ahová az Időkúton át érkeztek, épp csak ébredezett. Távolról kakaskukorékolást, szekérsörgést, érthetetlen kiáltásokat hozott feléjük a sikátorban bolyongó, nem épp fűszeres illatoktól terhes légáram.

– Most akkor mi van most, he?! – tudakolta halkán cirpelve Nyéktüske, miután a levegőbe emelkedett, és vigyázva megközelítette társa jobb fülét. – Szólj már, vagy legalább böffents füstjeleket!

Josef Teplica azonban egyiket sem tette. Ehelyett figyelmeztetőn feljebb emelte ezüstfejes sétatálcáját, majd szinte a meszes falakhoz tapadva lopakodott tovább.

Az enyhén kanyarodó sikátorban két alak bontakozott ki a fehér ködpárából. Az egyik aszott, szikár és fekete, mint egy sportsikerekről lecsúszott tornatanár szíve. A másik épp a mocsokból kaparta össze magát, két karjával egyre csak az ég felé hadonászva, miközben a torkából különös, kántálásra emlékeztető szavak kígyóztak elő.

– *Ekete, pekete, cukota pé / Ábel, bábel dominé* – vonyította a szerencsétlen Tühütüm táltosprofesszor térden csúszva.
– *Csiszi á, csiszi bé / Csiszicsuszi kompodé! Sőtmitmondok: Ihaj, csuhaj, dominé!*²⁰

Ahogy befejezte torz versikéjét, nevetve a fölötte álló, fekete alak felé nyúlt, ám az megemelte a lábát, és mellbe rúgta őt. Tühütüm nyekkenve dőlt hanyatt, s bár szava több nem hallatszott, továbbra is röhincsel.

Josef Teplica immár alig tíz lépésre volt tőlük. Keze ismét a kabátja alatt matatott, keresve a revolver hűvös agyát. A sikátor minden zajt felerősített, így a nyomozó kinkeservesen ügylet, nehogy túl hamar leplezze le magát. Másodszorra igazán nem akarta elhibázni a letartóztatást, de... Mikor már épp kilépett volna a rejtekéből, a fekete ruhás nő hirtelen ügyp kapta fel a fejét, mint a zsákmányt szimatoló farkas.

– Már jönnek is! – szólt Turán asszonyság elégedetten, és tekintetét a földön heverő Tühütüm táltosprofesszorra vetette. – Hallod, vén bolond? Te is hallod, ahogy a végzet közeleg?

– Turmányos nemesség a rézbellentyű szára – felelte az öreg varázstudó teljes meggyőződéssel. – Nyeklegér ül a glabbon mégarizálva.

Turán akkorát nevetett, hogy az arcát fedő gyászcsipke majdnem a homlokáig lebbent.

– Nincs veled több dolgom, eszement – mondta. – Magammal hoztalak, mert nélküled a vénasszony meg a nyamvadt kis unokái képtelenek lesznek követni, de ennyi! Mire a nap delelőre hág, ez a város lángokban áll, és te a lakóival együtt pusztulsz el.

Josef Teplica látta, amint a néember sarkon fordul.

– Miért nem kapjuk el? – kérdezte a nyomozó füle mellett zürmögő Nyékberzeng. Választ azonban már ő maga sem várt, mivel a következő szempillantásban elszabadult a pokol.

---

²⁰ Régi kiszámoló, ami az ősi időkben talán ráolvasás lehetett, bár erre nincs bizonyíték.

Előbb csak a föld kezdett remegni, majd a házfalakon is különös borzongás lett úrrá. A szélkorbácsolta, dühöngő tenger vagy ezernyi csatamén patkója képes ilyen morajt kelteni. Turán asszonyág alakja szétfoszlott, mintha a sikátor árnyai nyelték volna magunkba, ám cserébe az utazók fülét eszelős jajveszékelés ütötte meg.

– Jönnék! Itt vannak! Meneküljetek, meneküljetek! Krisztus szent vérére, mind meghalunk!

Valahol félreverték a lélekharangot, melynek vékonyka hangjához hamarosan mély, komoly, templomi kongás csatlakozott. A dübörgés, miként az emberek sikolya, üvöltése és jajveszékelése, egyre erősödött. Josef Teplica a földön könyöklő Tühütüm táltosprofesszorhoz rohant, és megérintette annak vállát.

– Méz mázgas üdvpuszszancsok beléd, ezerjő klavácsom, ám szóljon a szád, ha netán fejbényekk a kalapácsom! – rikantotta a vén varázstudó széles mosollyal.

– Neked is – mondta a morva, majd bizonytalanul hozzátette: – Legalábbis azt hiszem.

A várost rohanó lábak és toporzékoló paták dübörgése rázta. Mindenfelől harangok szóltak, emberek ordítottak, rémült lovak nyihogtak, kutyák vonyítottak. Keserű füst szaga keveredett a sikátoron átlibbenő szélbe, s a kíváncsian felfelé röppenő Nyékberzeng hirtelen elkiáltotta magát.

– Tűz! Hallod-e, morva; arrafelé égnek a házak! Öt... Hét... Vagy inkább tucatnyi tetőn táncol a vörös kakas!

Josef Teplica lehajolt, és a nyaka köré vonva Tühütüm vékony karját, talpra állította az öreget.

– Gyerünk innen! – kiáltott ezután Nyékberzengre. – Hallottad, mit mondott a szellemasszony: délre ez a város minden lakójával együtt a dögevőké lesz!

– Na de kérem, én nem is vagyok idevalósi! – vitakozott a kilinkó. – Ezt a gyújtogatók biztosan megértik. Vagy esetleg úgy gondolod, hogy nem?!

Teplica fürge léptekkel kereste a sikátor kijáratát, ám mikor végre rátalált, semmi örömét nem lelte benne. A házak

közül hatalmas térre látott, amit lángoló, csípős füstöt okádó épületek vettek körbe. Emberek rohagáltak sikoltozva, fejvesztve és hiába, mert az apró lovakon ülő, bőrvértet és szórsapkát viselő szörnyetegek a fegyvereiket lóbálva utolérték és levágták őket. A kövezeten máris tucatjával heverték a néhány perce még dolguk után igyekvő kereskedők, piacról hazatérő asszonyok, kócos szolgálégyenyek és fehérkötényes cseléd lányok. A tér túloldalán magasodó templom harangja hirtelen elhallgatott, s bentről három darócruhás pap bukkan fel. Mögöttük két lovas jött, mintha birkákat hajtanának. Az egyik szerzetes megfordult, térdre vetette magát, de a kezeit már nem tudta imára kulcsolni, mert a szörnyetegek egyszerűen legázolták őt. Társai megpróbálták elfutni, ám mindkettőt egy-egy fekete tollú nyílvessző bírta örökké tartó maradásra.

Josef Teplica a sikátor végébe halmozott hordók és szalmabálák mögé rántotta Tühütüm professzort, aki komor hangon szavalt:

– Brohányok gyűffnek és nyaffnak, razognyált freccsentve ránk!

A morva nyomozó fogcsikorgatva nézte az iszonyú mézszárlást.

– Hol a kénköves pokolban lehetünk? – suttozta, mikor a templomtoronyból lángok csaptak ki.

– És főleg *mikor?! –* nyöszörögte a Teplica bal vállán kucorgó Nyéktüske.

– Kapaszkodj, tesóm! – mondta Endzsi. – Ha kell, harapj bele ebbe a rohadt gumiba, de le ne csússz, mert többször már nem tudlak a felszínre rángatni!

Angelina hallgatott. Órák óta lebegtek a traktorbelsőbe kapaszkodva, de ő még egyetlen szót sem ejtett ki. Néha ugyan nyöszörögni kezdett, s kétszer a zokogás is kitört belőle, ám ez csak arra volt jó, hogy elhagyja az ereje, és a karja

lecsússzon a nedves gumiról. Ilyenkor Endzsinek kellett utánakapnia, hogy aztán a hajánál vagy a ruhájánál fogva ránkassza őt vissza a sötét víz mélyéről.

– Tartsd magad, csajsz! – beszélt hozzá fogvacogva Endzsi. – Nézd, ez a csóró kutymorgó sem hagyja el magát!

Metállkapocs halk nyöszentéssel fordult a Másod Ikerke felé, majd az ingatag traktorbelsőn egyensúlyozva, óvatosan kinyújtotta a nyakát, és nyalogatni kezdte Angelina jéghideg ujjait. A három perccel hamarabb született iker lehunyt szemmel ölelte a fekete gumit, s mintha ismét motyogott volna valamit, de a hullámok folytonos locsogása nem engedte azt hallani.

– Valahol kell lennie *valaminek* – szólalt meg ismét Endzsi, hangjában keserű daccal. – Az nem lehet, hogy ez a szottyos víz az egész világot elnyelte!

A lányok körül azonban semmi más nem látszott, csak a felszínre bukkant törmelékek lebegő darabjai, és persze a szürke, dermesztően hideg hullámok.

– Figyu, tesóm! – Endzsi közelebb araszolt Angelinához. – Muszáj lesz úsznunk. Nem lubickolhatunk itt addig, míg kiszárad ez a francos pocsolya. Szerintem ha félig felkapaszkodunk a belsőre... Tudod, hason fekve! Akkor a lábunkkal kényelmesen tempózhatnánk, és deréktől felfelé talán a nap is átmelegítene kicsit. Mit szólsz, benne vagy?!

Angelina most sem felelt. Mindkét karjával a gumit ölelte, bár az ujjai már kezdtek elkékültni, az ajka pedig rég sötétlilává vált. Csukott szemmel, előrehajtott fejjel ringatózott a vízen, s úgy tűnt, semmit sem fog fel abból, ami körülötte történik.

– Hát akkor nekünk máris *gémóver* van, tesókám! – alapította meg sírással küszködve Endzsi. – Én mondom: ez tutira a Titanic. Tudod; valahol a vége felé, mikor a csaj azon az ajtón hasal, a srác meg mellette a vízben lassan eljegyeseedik, és aztán...

Drlub... drlub... drlub... drlub... drlub...

Meti felkapta a fejét, s orrát a levegőbe fúrva, kétségbeesetten nyüszögött.

– Neked meg mi bajod? – kiáltott rá Endzsi az ebre. – Ugye nem kezdesz...?

Drlub... drlub... drlub... drlub... drlub...

Most már ő is hallotta! Távoli, bizonytalan dobbanások, mint mikor kiakad egy mp3-as lejátszó, és így a dobszólóból mindig csak ugyanazt az ütemet képes ledarálni.

– Hé, te is hallod?! – kiáltott a testvére Endzsi, majd derékig felkapaszkodva a traktorbelsőre, a karját kezdte lengetni, és torkaszakadtából ordított: – Emberek, itt vagyunk! Erre, erre vagyunk, hé, EMBEREK!

Drlub... DRlub... DRLub... DRLUb... DRLUB...

A hajó alig volt nagyobb, mint egy közönséges folyami motoros, de karcsúnak és fürgének tetszett. Három egyenruhás férfi állt benne. Ketten ijesztően nagy, banántáras géppisztolyt fogtak a lányokra, míg a harmadik ügyesen melléjük kormányozta a járgányt, majd leállította a drummogó motort. Metállkapocs ekkor már vadul csaholt, de közben a farkát is csóválta, méghozzá olyan sebességgel, hogy attól lehetett tartani, az izgatott kutymorgó mindjárt a levegőbe emelkedik.

– Kük volék mogvuk? – kiáltotta az egyik komor ábrázatú, csukaszürke zubbonyt viselő fickó. – Hadlavám valasth!

– He?! – ráncolta homlokát Endzsi. – Te meg miféle nyelven karattyorsz, hapsikám?

A három férfi egymásra nézett, és halk, érthetetlen szavakat váltott. Másod Ikerkének úgy tűnt, a kormányon ülő fickó lehet a parancsnok, mivel a vállapján két bádogcsillaggal több virított, és a szava is keményebben pattogott.

– Mogvuk ez napon Veezungor Küztarsosaagunak ímígyen rabgyai leszendenek! – harsogta a fegyveresek egyike. – Mogvuk türvinnel tilvot vízhatárba hágtak, mi biün es türvéntelen!

– Hát... – húzta el a száját Endzsi, mivel továbbra sem értett semmit abból, amit hallott. – Biztos neked van igazad, öreg, de most már tényleg kihalászhatók minket. Tudod, valahogy nagyon nem csipáznék buborékgyáros lenni a tengeterek fenekén!

A kormányos és egyik embere hosszú csákyát akasztott le a hajó oldaláról, majd óvatosan közelebb húzták vele a traktorbelsőit. A vaskampó szerencsére túl rozsdás és tompa volt ahhoz, hogy kilyukassza a gumit.

– Csak finoman, srácok, mert... – Endzsi szava elakadt a fájdalomtól, mikor a két férfi megmarkolta és kirántotta őt a vízből. Miután átlendítették a párkányon, egyszerűen a hajópadlóra dobták, s mivel erre nem készült fel, iszonyúan beverte a homlokát. Még magához sem térhetett teljesen, már Angelina sikolyát hallotta, majd Metállkapocs dühödt morgása következett.

– Na, ebből elég! – szedte össze minden erejét Endzsi, hogy talpra álljon. – Mi a bűdös bálnatrottyot képzeltek ti...?

Alig emelte fel a fejét, a visszakézből suhintott pofon újra leterítette.

– Nüm mondá, nüm járou! – ordított rá a férfi.

Endzsi megadást jelezve emelte fel bal karját, majd tekintével a nővérét kereste. Angelina a hajó mellvédjénél feködött, csecsemőpózba húzva össze magát, és halkán sírdogált.

– Nyugi, tesóm, ezek csak valami vízidisznók – mondta a Másod Ikerke dühtől remegő hangon. – A lényeg, hogy kinn vagyunk a szószból, úgyhogy innen már Hawaii, dizsi, napfény...!

A csónak parancsnoka a nyakbőrénél fogva emelte magasba Metit. A csapzott kutya vadul vicsorogva, négy lábával kalimpálva igyekezett kiszabadulni, ám a borostás férfi láthatóan jól szórakozott. Hol közelebb tartotta, hol meg távolabb rántotta arcától az ebet, ügyelve, nehogy az megharaphassa. Endzsi néhány dermesztő pillanatig biztosra vette, hogy a fickó végül úgyis visszadobja Metit a vízbe.

– Tü vogymuk sirolmos jozzug! – szölt a maga érthetetlen nyelvén a parancsnok, mire a beosztottjai bólogattak. – Nu ölég vidorbul, gyüjjen kötelesvégh!

A bádogcsillagos tiszt Endzsi felé lendítette a kutyát, a lány pedig elkapta, és magához szorította az állatot, nehogy annak harcolni támadjon kedve.

Aztán újra feldrummogott a motor. Az ikrek átfagyva, reszketve feküdtek a hullámokat hasító járőrcsónak alján. Endzsi látta, amint a katonák a hátsó padra ülnek, és ölükbe fektetett fegyverrel kártyázni kezdenek, miközben fél szemmel továbbra is őket figyelik.

– Jó nagy szaharában vagyunk, Meti – suttogta a lány, továbbra is szorosan öelve a kutymorgót, aki végre megnyugodott, s ezt azzal fejezte ki, hogy nyalogatni kezdte mellső mancsait. – Remélem, ott, ahova ezek a tengeri uborkák visznek, akad néhány jobb modorral és kevesebb gyilkolószerszámmal ellátott alak is.

Ám úgy háromnegyed órával később kiderült, hogy az ikrek sorsa továbbra sem akar javulni. A csónak egy meglehetősen nagy, alaposan kibetonozott, rideg kikötőbe pöfögött be velük, ahol a hosszú mólók mentén számos kékeszöldre mázolt, marcona hadihajó sorakozott. A parton más, szintén csukaszürkébe öltözött katonák vették át őket a „vízidisznóktól”. Endzsi átölelte Angelinát (aki továbbra sem beszélt), s tekintetével valami ismerős dolog után kutatott, miközben keresztültaszígták őket a bázison. Mindenfelé hatalmas raktárak, őrhelyek, hangárok, légvédelmi tornyok, szárazdokkok és laktanyák gubbasztottak a napsütésben.

Végül egy drótkerítéssel körbevett, kicsiny területre értek, melynek közepén, a szárazra taposott fűben csapóajtó rozsdállt. A katonák egyike felnyitotta a föld alá vezető pincebörtön súlyos lejárátát, s intett a lányoknak, hogy induljanak.

– Na de... – próbált tiltakozni Endzsi, ám ekkor valaki hirtelen kiragadta a karjaiból Metit. A rémült kutyának vakkantani sem maradt ideje: a katona magához szorította őt, majd nevetve így szólt:

– Fiodumnak ürü mire!

Endzsi döbbsenten nézett a távolodó Metállkapocs után, míg csak le nem lökdösték őt a lépcsőn, hogy aztán rá és Angelinára zárják az acélpántos vasajtót.